Свого не цурайтесь... І чужому научайтесь, Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюз: 435-8740 — Тел. в Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 215. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЛИСТОПАДА 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 18, 1966 No. 215. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 17 листопада 1966

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ СТВЕРДЖУЄ, що зменшуються інвестиції, що є признакою того, що буде сповільнюватися темп економічного росту. У вересні цього року видатки на інвестиції збільшилися на 700 мільйонів долярів і становили 130,740,000,000 дол. У всіх інших місяцях цього року інвестиції збільшувалися на більше як на один більйон. В третій чверті цього року інвестиції були збільшилися на 3.2 більйона долярів, а в другій чверті на майже чотири більйони. Видатки на нові будівлі зменшуються вже сьомий місяць, від квітня до жовтня включно.

ВЛАСНИКИ ВЕЛИКИХ ХАРЧОВИХ крамниць твердять, що подорожчання харчів спричинили не вони, а фармери. Голова Товариства Власників Крамниць Джордж Кох промовляв на зборах в готелі Волдорф-Асторія і твердив, що подорожчання харчів є наслідком інфляції, а не її причиною. Харчів щораз менше, казав Кох, бо збільшується число населення ЗДА, і зменшується посівна площа. Також ЗДА щоразбільшу скількість експортують зерна за кордон. В липні ц.р. ЗДА мали 538 мільйонів бушлів надвижки пшениці, а в тому самому часі минулого року — 818 мільйонів бушлів. Цього року спорошкованого молока було 700 мільйонів фунтів, а рік тому запас цього молока становив 182 мільйони фунтів.

ТРЕБА БУДЕ ДВОХ МІЛЬЙОНІВ ВОЯКІВ, щоб виграти війну у В'єтнамі впродовж п'ятьох років. Таке сказав директор дослідного відділу в справах партизантської війни Сеймор Дічман. Він сказав, що скорочення війни у В'єтнамі до п'ятьох років вимагатиме від 500,000 до двох мільйонів вояків. Коли б число вояків у В'єтнамі залишилося таке саме, як на весні цього року, то війна тривала б 20 років, а число вбитих виносило б стільки, скільки вимагала трирічна війна в Кореї. В Кореї згинуло 33,629 американців, а у В'єтнамі від 1-го січня 1961 до 5-го листопада 1966 — 5,283.

ДЖАН В. ГАРДНЕР НАЙМЕНУВАВ ОКРЕМУ КОМІСІЮ з 6-ох осіб, яка має випрацювати плян очищення повітря, води та землі. Секретар здоров'я, виховання і добробутности, іменуючи цю комісію, заявив, що вона повинна думати про те, що буде за 50 років. Ми сотворили такий стан, що занечищені повітря, земля і вода шкодять людському здоров'ю. Найвищий час, казав Гарднер, щоб „оточення було союзником людини, а не ворогом, як тепер". Ця комісія, що її очолює Рон М. Лінтон, колишній директор бюра Сенатської Комісії Публічних Робіт, має предложити звіт і рекомендації до 1-го червня 1967-го року.

СЕКРЕТАР ТОРГІВЛІ ПРОТИ обмежень для американських туристів, які вивозять доляри за кордони цієї країни. Генрі Г. Фавлер, промовляючи на зборах 500 европейських туристичних агентів в Ню Йорку заявив, що він не хоче утруднювати американцям виїзд за кордон за допомогою окремого податку, але він апелює до европейських туристичних агентів, щоб вони подбали про збільшення числа европейських туристів до ЗДА. Минулого року американці витратили на подорожі за кордон на 1.8 більйона більше від тієї суми, яку чужі туристи залишили у ЗДА. Сподіваються, що в цьому році американці видадуть на 1.9 більйона більше від того, що видали чужинці в цій країні.

У СВІТІ

НА ЛЕТОВИЩІ У ПРАЗІ АРЕШТОВАНО ще 31 жовтня ц.р. Владиміра Казана-Комарека, натуралізованого американського громадянина, якому чехи закидають, що він належав перед своїм переїздом до Америки до підпільної революційної організації і підтримував з нею контакт ще з Америки. Казан-Комарек, голова одної подорожньої агенції, брав участь у конференції подорожних агенцій у Москві. Совєтський літак, яким він вертався до Франції, зумисне скрутив з дороги і приземлився у Празі, за очевидним попереднім порозумінням з чеською поліцією. ЗДА зголосили протест.

КАНАДІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ПОЛ МАРТІН БУВ на приватній авдієнції у Папи Павла VI, з яким розмовляв про можливості замирення у В'єтнамі. Пол Мартін вернувся саме з подорожі до Москви і Варшави, де він не знайшов прихильних слухачів: зараз після його відїзду совєтський прем'єр Алексєй Косигін знову гостро накинувся на Америку, як на єдиного „агресора" у В'єтнамі.

У СТОЛИЦІ ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ БОННІ ЙДУТЬ жваві закулісові розмови про можливості різних міжпартійних коаліцій, які створили б парляментарну більшість, як підставу для нового західньо-німецького уряду. У випадку, коли б дві опозиційні партії — Соціялістична і Вільно-демократична — створили коаліцію, вона розпоряджала б тільки 6-ма голосами більшости. У Християнсько-демократичній партії існують прихильники нового блоку з вільними демократами, але є теж багато таких, які воліють спілку з соціялістами.

КОЛИШНІЙ КОНҐОЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР МОЙСЕ ЧОМБЕ ПІДГОТОВЛЯЄ збройний переворот у Конґо проти уряду генерала Жозефа Мобуту, при чому той переворот має бути сполучений з вмаршем з території португальської Анґолі кількох тисяч білого наємного війська, рекрутованого головно в Південно-африканському Союзі. Всі ті пляни виявив полковник Джан Патерс, командант білого наємного війська по стороні Мобуту в Конґо. Мойсе Чомбе, який живе у Португалії, не заперечує, що він хоче вернутись до влади в Конґо.

В АНҐЛІЇ СКІНЧИЛАСЯ НАЙБІЛЬША ПОГОНЯ за злочинцем за останніх 100 літ: у стодолі одної фарми за 30 миль від Лондону схоплено 30-річного Гаррі Робертса, одного з трьох убивників трьох неозброєних поліцаїв в білий день на передмісті Лондону три місяці тому. Два інші вбивники були арештовані вже раніше. Стверджения, хто вбив отих поліцаїв, та схоплення в розмірно короткому часі всіх трьох вбивників — це великий успіх британської поліції.

СОВЄТСЬКИЙ „ПРЕЗИДЕНТ" МИКОЛА ПІДГОРНИЙ ПЕРЕСТЕРІГ державних мужів Австрії, де він тепер перебуває з відвідинами, щоб Австрія не підписувала з Европейською Економічною Спільнотою ніяких інших умов, як тільки „нормальне збільшення торговельних взаємин". Совєти бояться, щоб невтральна Австрія не залежнилася цілком від західньо-німецької економіки та не наблизилася занадто до Західньої Европи — із школою для такої повної невтральности, яку Москва хоче бачити в Австрії.

Перебувши операції, Президент почувається добре

Бетесда, Мериленд. — Президент Джансон 16-го листопада перед полуднем перебув дві операції і після того почувається дуже добре та вже в по полудневих годинах прийняв кількох журналістів, яким давав відповіді на письмі, бо йому важко говорити після того, як йому зоперували поліп, який був на правій зв'язці зв'язці і сягав аж до горла. Крім цього Президентові оперували малу пропуклину в черевній порожнині, яка виникла була після операції в дні 8-го жовтня 1965-го року, коли Президентові зоперували були жовчевий мішечок. Лікарі ствердили, що в зоперованих частинах не знайдено жадних злоякісних новотворів. Президентові операції тривали 53 мінути. Президент був непритомний ще 35 мінут після операції. Він зараз написав на карточці запит до лікарів: „Скажіть мені, як воно все відбулося?" Чотири години пізніше Президент дозволив, щоб журналісти ввійшли до його кімнати, які там перебували 17 мінут. Також лікарі, які оперували Президента, давали журналістам пояснення про операції, які успішно перебув Президент. Після операції лікарі повідомили про неї пані Джансон, яка перебувала разом із чоловіком в шпиталі. Лікарі повідомили про вислід операції і віцепрезидента Гомфрі, який на випадок потреби мав заступити Президента. По полудні Президент вже ходив по своїй кімнаті, зробивши понад 100 кроків. Хоч лікарі не дозволють Президентові працювати, то він вже першого дня після операції приймав відвідувачів та телефонічно розмовляв із численними членами свого кабінету.

Над ЗДА не видко було передбаченого „дощу метеорів"

Ню Йорк — Астрономи передбачали, що вночі з середи на четвер видко буде „дощ метеорів", які мали спадати зараз по півночі Але численні люди, які чекали на метеори в Центральному Парку в Ню Йорку, не бачили їх, бо небо було захмарене. Та преса повідомляє, що в Японії, на Камчатці та на Пацифіку видко було численні метеори. В науці говориться про так званий „метеорний потік Леоніди". Це цілий набір найрізноманітніших метеорних частин, які обертаються всі разом довкола Сонця, тільки в іншому напрямку, як наша Земля. Швидкість шалена — 42 кілометри на секунду. На один оборот навколо Сонця Леоніди витрачають більш як 33 роки. Між 3-ім і 25-им листопада кожного року шляхи круження Землі і метеорного потоку схрещуються, і трапляється, що метеорні частинки відвідують атмосферу Землі. Що 33 роки Земля проходить найбільш цільні шари метеорного рою. Тоді літають зірки по небі цілу ніч до самого ранку, здається, що сама Земля готова спалахнути — думають ті всі, що нічого не знають про це дивне явище природи, і їм здається, що зорі з неба спадають та зникають в космосі спалахуючи своїм блиском.

Суд присяжних звільнив д-ра Шепперда від вини і кари

Клівленд, Огайо. — Суд присяжних, який складався з 7-ох чоловіків і 5-ох жінок, 16-го листопада, після 10-годинної наради визнав 42-річного д-ра остеопата Семюела Шепперда невинним в убивстві своєї жінки Мерілин, яке сталося 1954-го року. Шепперд був в грудні 1954-го року засуджений до досмертного ув'язнення і відбув кару понад 9-річної тюрми. Він вносив кілька разів апеляцію, але різні суди відкидали її, аж цього року Найвищий Суд ЗДА визнав, що його засудження відбулося незгідно з законом, бо преса писала про підсудного так, немов би вже було стверджене, що це він убив свою вагітну жінку. Внаслідок рішення Найвищого Суду ЗДА відбулася нова розправа, яка почалася 24-го жовтня і закінчилася 16-го листопада. На розправі переслухали понад 70-ох свідків. Після оголошення вироку д-р Шепперд заплакав із радости. Плакала і його друга жінка німка Аріяна Теббенйоганс Шеппер, з якою він одружився, коли ще був в тюрмі. Д-р Шепперд перебуває на волі за кавцією.

Появилася повість Мирослави Ласовської „Під чорним небом"

Торонто. — В Українському Видавництві „Пробоєм" появилася тут повість Мирослави Ласовської з життя українців під совєтською окупацією п.н. „Під чорним небом". Авторка — дружина українського еміґраційного мистця маляра Володимира Ласовського — відома вже з різних п'єс й оповідань, друкованих окремо чи на сторінках часописів і журналів. З приводу виходу цієї першої повісти Мирослави Ласовської в Торонті відбулися дня 4 листопада її авторський вечір. Представив авторку керівник Видавництва „Пробоєм" і редактор „Вільного Слова" д-р Степан Росоха. Авторка прочитала уривок із нововиданої повісти, як також — разом із своїм чоловіком Володимиром — сцену з п'єси про гетьмана Івана Мазепу п.н. „Світла тінь". На закінчення вечора артисти театру „Заграва": Ніна Тарнавецька, Ніна Тележин, Марія Левицька, Андрій Ількін, Юрій Бельський, Володимир Довганюк і Ярослав Кушніренко — прочитали драму в одній дії „Льодолом" М. Ласовської, дія якої відбувається у Львові в 1959 р. Повість видано за літературною редакцією Вячеслава Давиденка і в мистецькому оформленні Володимира Ласовського.

І. і Л. Мацюки концертують у Дітройті

Після успішних концертів в Ню Йорку і Філядельфії, Ія і Любо Мацюки виступлять з власним концертом у Дітройті, який відбудеться в суботу, 19-го листопада, заходом місцевого Українського Музичного Інституту. У першій частині будуть виконані арії з опер „Мадам Батерфляй" і „Тоска", як рівнож уривки з опери „Ґварані" бразилійського композитора А. К. Гомеса (Балада і Дует). Слухачі почують теж арію з опери „Маруся Богуславка" М. Фоменка, та арію з опери „Тарас Бульба" М. Лисенка. Друга половина програми присвячена всецілo сучасним українським композиторам різних стилів і напрямків. Це будуть пісні Надененка, Жуківського, Грудина, Рудницького, Лиська, Шутя та Гнатишина. Програму закінчить дует з опери „Маруся Богуславка". Акомпанює п-ні Ольга Дубривна-Соло-

Всі чотири великодержави натаврували Ізраїль за наїзд на Йорданію

Амбасадор Йорданії, д-р Мухаммад Г. Ель-Фарра (ліворуч) розмовляє з американським амбасадором в Об'єднаних Націях Артуром Голдберґом після засідання Ради Безпеки, де Йорданія вимагала покарання Ізраїлю за минулонедільний військовий наїзд проти її території. Ель-Фарра перестерігав, що треба протидіяти загрозливій напруженій атмосфері на Середньому Сході, де легко може спалахнути нова велика війна.

Об'єднані Нації. — На першому засіданні Ради Безпеки Об'єднаних Націй в середу 16 ц. м., скликаному на домагання Йорданії у зв'язку з рейдом, що його в минулу неділю Ізраїль перевів проти Йорданії, всі чотири великодержави — З'єднані Держави, Британія, Франція і Совєтський Союз — натаврували Ізраїль за той вчинок. Амбасадор ЗДА Артур Ґолдберґ підкреслив, що хоча попередні терористичні акти, що їх переводили арабські саботажисти на території Ізраїлю, були жалюгідні, проте вони ніяк не виправдують плянової і масової відплатної акції, яку перевело регулярне військо Ізраїлю, та ще й проти держави (Йорданії), яка льояльно зберігає перемир'я і не бере участи в терористичних актах проти Ізраїлю. Голдберг підкреслив теж факт, що шкоди, заподіяні тим ізраїльським військовим рейдом, куди перевищують суму всіх шкід, що їх принесли були арабські саботажно - терористичні акти, доконувані проти Ізраїлю. За тимчасовим підрахунком, що його подав на тому засіданні генеральний секретар ОН У Тант, ізраїльці знищили в прикордонному йорданському місті Ес Саму найменше 125 будинків, в тому числі одну клініку й одну школу, три військові „джипи", 17 військових вантажних авт і один цивільний автобус, як також 15 кам'яних халуп в сусідній оселі. Наїзд відбувся силою одної бриґади і тривав чотири години. Дальші наради Ради Безпеки заповіджено на наступний день. Вони напевне закінчаться засудженням Ізраїлю, бо всі члени Ради Безпеки відкинули твердження ізраїльського амбасадора Майкела Комея, що рейд проти Йорданії був конечний для безпеки Ізраїлю. Однак поза словесне засудження Рада Безпеки, мабуть, далі не піде, всупереч вимозі арабських країн і Совєтського Союзу, які вимагають санкцій проти Ізраїлю.

Папа Павло VI критикував Чин Єзуїтів за відхили від давніх норм

Рим. — Папа Павло VI, промовляючи до 220-членної делеґації Чину ОО Єзуїтів в Сикстинській каплиці 16 ц. м., різкими словами скритикував ту течію в названому Чині, яка пропаґує нові ідеї і звичаї, розбіжні з поверх 400-літньою традицією того Чину. Папа не назвав докладно, в чому саме ті відхили, але загально сказав, що вони порушують суворість, дисципліну й аскетичне життя, які були головними прикметами Єзуїтів. Чин ОО Єзуїтів був заснований в 1540 році святим Іґнатієм Лойолею. Тепер його головою є списком Педро Аррупе з Еспанії і той Чин нараховує 36.000 членів, розпорошених по всьому світу у добродійних місіях. Папа, тавруючи шкідливі течії, водночас прославляв Чин Єзуїтів за його ділà в минулому й теперішньому. — Коментатори тієї промови Папи вбачають у тому його виступі перестороґу на адресу надто нетерпеливих католицьких духовників із так званого ліберального крила недавнього Другого Ватиканського Собору, які хочуть самотужки вводити реформи, не чекаючи дотичних розпоряджень від Папи.

М. С. Чаґлі став новим міністром закордонних справ Індії

Ню Делі. — Індійський прем'єр Індіра Ґанді перевела поважні зміни у своєму уряді, при чому на нового міністра закордонних справ призначила М. С. Чаґлю, який в її уряді був міністром освіти. М. С. Чаґля — досвідчений дипломат, був амбасадором у Вашинґтоні і в Лондоні та має опінію прищуваного прихильника прозахідньої орієнтації закордонної політики Індії. З поважних інших змін варта згадати призначення військового міністра І. Б. Чавана на міністра внутрішніх справ — всупереч опозиції деяких членів індійської керівної Конґресової партії. Зміна на становищі міністра внутрішніх справ прийшла внаслідок останніх кривавих заворушень консервативних гіндусів, які протестували проти законного дозволу вбивати корови, що їх вони вважають за святі істоти. Коментатори пригадують, що перші два індійські прем'єри — Джавагарлал Неру і Лял Баґадур Шастрі насправді вели самі закордонну політику. Міністр закордонних справ в особі Сварана Сінґа, який проте не зумів виробити собі відповідний авторитет в уряді. Індіра Ґанді призначила його на військового міністра.

НА КІНЕЦЬ ТИЖНЯ ЗАПОВІДЖЕНІ НАРАДИ ПРОВОДІВ УНС, УККА, НТШ ТА ІНШИХ УСТАНОВ

Кінець цього тижня буде, мабуть, найбагатший в наради проводів наших установ в історії Американської України. Вже на четвер, 17-го листопада, як починалось друкувати це видання „Свободи", були заповіджені цілоденні наради Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, що відбуваються в приміщеннях Головної Канцелярії цієї установи в Джерзі Сіті. Вечері того ж дня мали відбутися в приміщеннях УНДому в Ню Йорку наради Управи Спілки Українських Журналістів Америки. На п'ятницю, 18-го листопада на год. 7:30 вечора скликані перші наради новообраної на IX Конґресі Екзекутиви Українського Конґресового Комітету. Ці наради будуть попереджені кінцевими нарадами Резолюційної Комісії УКК. В суботу, 19-го листопада, о год. 11-ій перед полуднем почнуться наради Головної Управи Комітету Пам'ятника Шевченкові, що відбудуться в приміщеннях Українського Інституту Америки в Ню Йорку. Там же наступного дня, в неділю 20-го листопада по полудні, відбудуться наради Головної Екзекутиви Фонду Катедри Українознавства.

Українець перевибраний до Стейтової Леґіслятури у Північній Дакоті

Бісмарк, Норт Дакота. — Останні вибори в стейті Норт Дакота пройшли під знаком великої перемоги республіканців. Великою більшістю переобрано до Конґресу ЗДА відомого приятеля українців Марка Ендруса зі східної округи, а також Тома С. Клеппе — республіканець перемiг дотеперішнього конґресмена - демократа Роланда Редчина у західній окрузі. Ще більшу перемогу здобули республіканці у виборах до стейтової леґіслятури, бо на 48 місць у Сенаті, республіканці здобрали 43, а демократи тільки 5 сенаторів. До стейтової Палати Репрезентантів, яка в останній каденції була контрольована демократами 65-44, тепер республіканці здобули 82 місця, а демократи тільки 16 місць. Але найбільш цікавим для української громади буде це, що з двох українських кандидатів до стейтової леґіслятури — п. Майк Олійник з Белфилду, Н. Д. здобув найбільше голосів в окрузі Дикинсон і вже третій раз перевибраний на стейтового ассемблімена. Від 1962 р. він є першим в історії Норт Дакоти конґресменом з українського роду у тій леґіслятурі. М. Олійник походить з патріотичної і жертвенної української родини. Він і його брат Джім є членами Екзекутиви Стейтової Філії УККА в Норт Дакоті, і вони обидва тісно співпрацюють з головою тієї ж Філії д-ром Антоном Жуковським, який також бере активну участь в американському суспільно-громадському житті, а політично заанґажований по стороні республіканців. На жаль другий український кандидат п. Стефан Озарчук, емеритований майор американського летунства, уроджений в Ню Йорку, який кандидував з демократичної листи в окрузі Майнот — перепав малою кількістю голосів.

ЗАСУДЖУЮТЬ ДО РОЗСТРІЛУ

У місті Барі (Вінниччина) суд засудив до розстрілу колишнього начальника окружної поліції Григорія Андрусева. Як свідків викликали колишніх поліцаїв Семена Мартинюка, Василя Цюпеня, Станіслава Губчаревського, Федора Пастуха, Василя Пастуха та інших, раніше засуджених на різні терміни тюрми. (З „Радянської України" 22 жовтня).

Дальші успіхи Галини Андреадіс в Европі

Відень. — Наша відома співачка Галина Андреадіс підписала контракт з одним із найславетніших світових оперових театрів — „Штатсопераґвав" (це колишня віденська „Гофопер") на партію Ульрики в опері Верді „Масковий баль" у наступному оперовому сезоні. 26 жовтня вона здобула великий успіх в ролі Фрики в опері „Ваальк'ірія" Ваґнера в оперному театрі у Ґраці. 31-го жовтня співачка брала участь в конкурсі співаків-професіоналістів в „Ляндестеатрі" в Лінці, здобувши перше почесне місце. Крім грошової нагороди вона дістала контракт від австрійської Об'єднаної Оперової Компанії на ролю Амнеріс в опері „Аїда" Верді, з якою та компанія об'їздитиме різні міста в Західній Европі. Перший виступ Галини Андреадіс з тією ансамблі відбудеться 1 грудня ц. р. у швайцарському Берні. 6-го листопада наша співачка вернулась назад на виступ в Ля Скаля в Міляно, опісля поїхала до Риму. У Мюнхені 11 листопада вона мала зустріч із диригентом Ґербертом Ф. Караяном. Галина Андреадіс обмежила свої виступи до опер „Кармен", „Аїда", „Трубадур" і „Масковий Баль" і тому відмовилась від різних пропозицій — співати чи то на українських чи чужинецьких імпрезах.

МАРІЯ РИБЧУК НАЙМЕНОВАНА НА КРАЙОВОГО ДИРЕКТОРА ВИБОРУ „МІСС ГЕМІСФЕРИ"

Філядельфія. — Відома вже зі своїх попередніх виступів на українських імпрезах, зокрема на Союзівці, наша землячка - красуня Марія Рибчук, що перебрала від другої нашої землячки Марші Мітрінко і носить корону „Мiсс ЗДА", була найменована крайовим директором фестивалів вибору „Мiсс Гемісфера". Уже 23-го листопада ц. р. вона керуватиме фестивалем вибору „Міcс Ню Джерзі" в Cappriottis on the Black Horse Pike у Mt. Ephiaim, N.J.. Фестиваль почнеться о год. 8-ій ввечері і вступ для публіки вільний. На фото побіч — Марія Рибчук, Міcс ЗДА.

СВОБОДА SVOBODA Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сіті і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders висилати на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Президент у шпиталі

У ранніх годинах в середу 16 листопада у шпиталі в Бетезді під Вашингтоном успішно проведено подвійну операцію на особі вийняткового пацієнта — президента З'єдинених Держав, Линдона Джансона. Обидві операції не були поважні й загрозливі, бо стосувалися невеликої, доброякісного поліпа в горлі та невеличкої пропуклини, і лікарі ствердили задовільний післяопераційний стан Президента. Американський нарід приняв ту вістку з великою полекшею, бо, хоч заповіджено, що нема причини для остраху, кожна недуга і кожна операція людини на найвищому державному становищі може спричинити зрозумілий неспокій.

У даному випадку ніякого неспокою в американському громадянстві й міжнародній опінії не було. Сталося це тому, що американці й чужинці знають, що Линдон Джансон відзначається на своєму 59-му році життя надзвичайною життьовою силою, фізичною і духовою видержливістю. Рішення лікарів, що Президент повинен піддатися операції, оприлюднено 3 листопада, безпосередньо після його повороту до Вашингтону з 17-денної подорожі по країнах Південної Азії, Далекого Сходу й Океанії. Звітодавці повідомляли, що в той час, коли члени президентового почету й журналісти падали з утоми від безперервних церемоній, конференцій, приняттів і дефіляд — Линдон Джансон був завжди бадьорий, усміхнений, повний енергії і — оптимізму. Після того, як 22 листопада 1963 року, через 99 хвилин після трагічної смерти Джана Ф. Кеннеді, його заприсягли, як нового президента ЗДА, він здобув собі у Білому Домі опінію невтомної машини, яка легковажить собі і їжу, а знає тільки працю.

Та операція пригадала, що людина є тільки людиною, життя і здоров'я якої — в Господніх руках. Пам'ятаючи про це, президент Джансон покликався на прецеденсійні договорення, що їх уклали були Д. Д. Айзенгавер із своїм віце - президентом Річардом Ніксоном і Джан Ф. Кеннеді з ним, Л. Б. Джансоном: на час перебування Президента ЗДА у шпиталі, його державні функції перебирає віце-президент. Таким чином виключена найменша перерва у діянні державного апарату. Можна тільки вітати Президента й бажати йому якнайскорішого повного видужання.

Оптимісти й песимісти серед комуністів

На з'їзді компартії Болгарії, який відбувається цього тижня в Софії, знову виринула справа гострої сварні в комуністичній родині. Болгарський прем'єр і партійний шеф Тодор Живков, мабуть, свідомо розв'язав мішок Пандори, з якого висипались новітні комуністичні змії: він запропонував скликати світовий з'їзд комуністичних ватажків, ту пропозицію — заздалегідь узгіднену з Москвою — підтримав приявний у Софії совєтський партійний лідер Леонід Брежнєв, але після того одні за одними почали виступати представники різних компартій із „за" і „проти". Найвиразніше сформулював опозиційне становище супроти ідеї такого з'їзду румунський партійний бонза Ніколай Чаушеску. Не треба, сказав він, робити нічого, що могло б поглибити існуючу прірву в світовому „соціялістичному таборі, і, навпаки, треба вживати всіх заходів, щоб привернути тому таборові єдність.

Совєтські, французькі, болгарські й різні інші комуністи переконані, що ніякі спроби замирити Москву з Пейпінгом вже не вдадуться, бо конфлікт між ними перейшов з площини дискусійних партійних догм у площину розбіжних державних інтересів. Але є й оптимісти, які ще вірять, що це — проминальна сварня в комуністичній рідні, що спільна „релігія" Маркса-Леніна і спільна ціль — угробити вільний світ — таки доведуть до замирення й співпраці. Очевидно, що одні и другі мають аргументи на своє становище, на свій песимізм чи оптимізм. Тільки дальший розвиток подій зможе виявити хто мав рацію.

Все ж розпалення стісї дискусії в Софії насправді заперечило твердження деяких західніх журналістів, начебто Москва встигла вже перетягнути на свою сторону велику більшість компартій світу і має силу з їх допомогою прилюдно на наступному збіговищі в Москві затаврувати Пейпінг та кинути на нього анатему. Ані Москва, ані Пейпінг не є керівним центром для всіх комуністів у світі — і авторитет обоїх їх послаб.

Мих. Килимник

КИТАЙСЬКА ЄЖОВЩИНА

Куритиба. — Колись сам Мао урочисто проголосив: „Хай живуть усі сто квіток у нашому саді!" Пилося про різні ідеї, думки, погляди в політиці, літературі, мистецтві, науці... Сьогодні червона ґвардія галасує про єдине і обов'язкове для всіх „мислення Мао Тсе-тунґа", про те, що він уже все передумав, на все дав вичерпні відповіді, і додавати нічого не доводиться.

Демонстрації червоноґвардійців з портретами Мао та його книжками нагадують колись популярну карикатуру на засідання Верховного Совєту СССР: з трибуни промовляє Сталін, за столом президії сидять сталіни, все приміщення виповнене сталінами, і сталіни Сталіна бурхливо оплескують. Це була талановито окреслена безідейність совєтської імперії.

Сталін ту безідейність доконав руками малописьменного слюсарчука Єжова, надавши йому звання „маршала ґосбезопасности", а потім угробив його, як „небезпечно божевільного". „Єжові рукавиці" не минали нікого, навіть членів Політбюра та найвищих військовиків. Після єжовських жнив довкола Сталіна залишилась сіра еміненція, яка, зрозумівши й усвідомивши, як смертельно небезпечно „бавитися в ідеї", самостійно думати, тільки прислухалася до слів „вождя" та безоглядно виконувала всі його накази. І тоді неподільно запанував сталінізм — „бездискусійне" продовження науки Маркса-Енгельса - Леніна...

А що бачимо тепер у червоному Китаї?

Замість „ста квіток", залишилась тільки одна — Мао. Решту квіток нищить червона ґвардія доостанку, ще й розтирає чобітьми. Цікава річ: не керівні чи контрольні партійні органи і навіть не комсомол визначають, хто є одверто проти, хто приховано проти, хто ставиться байдуже, хто має тільки ухили відносно „мислення Мао Тсе-тунґа", — а робить це молодеча і формально безпартійна організація парамілітарного типу.

Здебільшого діється так: червоноґвардійці свої листівки - обвинувачення розклеюють на парканах та будинках міст, а потім зміст тих видань підхоплюють головні часописи „Народна Газета", „Червоний Прапор" і всі інші. Червона ґвардія критикує навіть партійні комітети окремих провінцій, відділи ЦК компартії та його визначніших представників, до прем'єр - міністра Чжоу Ен-лая, президента країни Ліо Шао-чі, а то й заступника Мао, військового міністра і головного команданта самої червоної ґвардії, маршала Лін - Піяо. Цими днями згадувана організація проголосила, що з ЦК комуністичної партії треба усунути кількох членів за ревізіонізм та буржуазне переродження, а вслід за тим те саме сказав Лін - Піяо. В південних провінціях Китаю вже замордовано з десяток „неслухняних" секретарів партійних комітетів.

Червона ґвардія завдає тон і в обвинуваченнях московських комуністичних диктаторів. Червоноґвардійці називають Хрущова першим ревізіоністом, а всіх членів ЦК КПСС „деґенератами". З керівників Московської імперії погрожують вони злупити шкуру, а останки спалити і попіл пустити на всі чотири вітри.

Отже, червона ґвардія є одночасно і „головним суддею" в справах вірности маоїзмові, і виконавцем своїх же власних присудів. Не признаючись одверто, Мао Тсе - тунґ, очевидно, зрозумів хибність своєї настанови, її непридатність для будови комунізму і тому, створивши червону ґвардію, її руками й голосами відразу:

— ставить своє вчення замість 5000-літньої китайської культури, яку рішуче відкидає та засуджує;

— підносить свої теорії до рівня релігійних;

— роздмухує до неймовірних розмірів культ власної особи;

— нещадно поборює всіх, хто насмілюється думати інакше, ніж він;

— провадить величезну чистку в комуністичній партії, а також в усіх верствах населення.

Всі ці заходи скеровані до того, щоб поза „мисленням Мао Тсе - тунґа" нічого не залишилось.

Мао і тут не становить вийнятку. Він наслідує і повторюється, бо подібна вакханалія відбувалась в СССР за Сталіна, який також безоглядно уніфікував ідеї і думки. Скріплюючи культ власної особи, насаджуючи в усіх ділянках життя сталінізм, кремлівський диктатор також не мав особливого довір'я до партії, а сперся на таємну поліцію, яка арештовувала й карала не тільки селян, інтеліґентів та робітників, а й високих військовиків, державних та партійних вельмож, навіть осіб з найближчого сталінського оточення. Кінець - кінцем сталінізм переміг, а все інше захлинулося власною кров'ю в підвалах НКВД та вимерло на засланнях. Але переміг він не ідейно, а фізично, поліційним террором. Сталін домігся того, що навіть найближчі його помічники втратили бажання шукати щось нове, вдосконалювати існуюче. Вони бачили себе лише в ролі виконавців волі „непомильного вождя".

Комунізм не визнає змагань ідей та думок, хоч би як вони були зближені до нього. Ідеї та думки мусять подавати тільки одна особа, та, що стоїть найвище у партійній і державній ієрархії. В конкретному випадкові з Сталіним, його ідеї з часом скрахували, а нових нікому подавати, і тому на ґвалт шукають тепер у Москві не тільки Маркса, Енгельса, Леніна, але навіть... Сталіна. Безідейний Брежнєв змушений був недавно їздити аж до Тбілісі, щоб там сказати, що „грузинський народ породив великого Сталіна"...

Отже, практично, при комуністичному режимі в кожній країні витворюється безідейна провідна верства. В СССР вона вже існує давно, в червоному Китаї для неї Мао Тсе-тунґ прокладає шлях. Це нічого, що сперся він не на таємну поліцію, якій, мабуть, не дуже довіряє, а на розбишацьку червону ґвардію. На остаточних наслідках це не позначиться. Під сучасну пору в Китаї повторюється єжовщина, а незабаром прийде й неминуча безідейність. Одне з другим — сіямські близнята.

Денис Квітковський - Квітка

ПЛЕМІННА ДУХОВІСТЬ

У своїй недавно опублікованій книжці „Націоналізм та ідеологія" Барбара Ворд пише: „Племінне суспільство є дотепер найстійкішою формою людського суспільства. Воно з певністю існувало довше, як будь - яка інша форма людських суспільств — правдоподібно сто тисяч років, можливо більше". Але ми є, мабуть, останньою ґенерацією, яка має змогу обсервувати племінність („трайбелізм"), як живучу систему, пише вона далі. Смерть племінному суспільству не прийде скоро. Інституції, що мають за собою таку довгу й багату історію, зводять упертий ар'єрґардний бій.

Які є характеристики племінного суспільства? Барбара Ворд уважає, що племінне суспільство характеризується, з одного боку, сильним почуттям споріднености, і то в першу чергу кровної, а далі спільністю традицій, спільністю священних місць тощо, а з другого боку — відкиненням, запереченням, повною неґацією чужого, що виявляється в крайній ненависті до нього. Єдиний „контакт" одного племени з другим — це безпощадна боротьба між ними, яка дуже часто може закінчитися тільки анігіляцією одного з них.

Але мені видається, що часто вже після того, як племінна організація суспільства, як певна інституція, перестає існувати, вона ще довго існує в свідомості, в духовості племен, об'єднаних у вищу суспільну форму, наприклад — державу. Свого роду племінна духовість витворюється й тоді, коли раз об'єднані в одну державу племена роз'єднуються, живуть окремим життям і, хоч „пам'ятають" ще свою спільну історію, деякі спільні традиції, хоч говорять тією самою мовою, навіть виплекують нові, льокальні традиції і здвигають собі нових, льокальних божків. Упарі з цим витворюється любов, відданість і пошана до цих своїх льокальних вартостей із рівночасним незрозумінням, браком пошани, ба навіть із певною дозою нетерпимости до подібних вартостей своїх співплемен з другої сторони — „Збруча".

Наша історія — осідок цього. Грандіозна держава Руси - України не перетопила всі свої складові частини-племена в одну велику державну систему. В своїй монументальній праці „Історія України - Руси" (том 3, стор. 499 і далі) М. Грушевський пише: „Початки культурного й державного життя українсько - руських племен виходять далеко за границі історичного життя. Коли починаються докладніші історичні відомості про них — в X віці, ми застаємо їх серед процесу сформування великої державної системи. Але процес цей не виробив ніякої тривкої великодержавної організації. Велика Руська держава зіставалася механічним утвором, котрий удавалося тримати в цілості тільки особистими впливами і заходами, і по кількох пробах відреставрувати цю державну систему вона починає рішучо розсипатися". Хоч, з другого боку, „існування цієї великодержавної зв'язи полишило глибокі впливи на суспільнім і культурнім житті, зблизивши українсько - руські племена, привівши до певної одностайности елементи суспільної й культурної еволюції в них та заложивши під неї широкі підвали".

Від часів Великої Княжої Української Держави аж по нинішній день ніяка об'єднуюча рука чи сила не зцементувала на довшу мету всі частини великого українського народу в одну націю-державу. Були блискавки й громи, були бунти, повстання, революції й проголошення, були голоси могутніх пророків, були проблиски короткої кривавої національної свободи, але не було життєдайного дощу й довшого — в історичному аспекті — мирного, творчого життя, в якому племена і групи племен перетопилися б остаточно й назавжди в моноліт - націю. Нація, як певна дійсність, була і є, мабуть, тільки ідеалом, за який ще треба змагатися. І, що гірше, цей ідеал ще дуже часто перебуває в сфері наших емоцій, і тому в боротьбі за нього так багато емоційности та іраціональности.

Але хай буде мені дозволено порівняти велике з малим — і до того це мале перенести на терен, в лоно великої української еміграції. Великі діла й речі дуже часто бувають сумою малих речей і діл. А така „свіжа" ще політична українська еміграція у великій мірі віддзеркалює думання й життьову філософію всього українського народу.

Найважливіше — це те, що вперше після княжої української держави така чисельна, з усіх закутин українських земель, частина українськаго народу дістала змогу діяти як цілість — як „нація". Якщо б була самостійна соборна українська держава, ми, мабуть, так виглядали б — і діяли б — як виглядаємо й діємо „соборно" поза рідними землями.

Мені здається, що ми, з одного боку, не позбулися своєї племінної ментальности, а з другого на нас, на нашій духовості залишилися глибокі знаки різних чужих, до того дуже ворожих, панувань над нами. І ми будуємо вавилонську вежу, отже, нібито будуємо те саме, але, маючи порізнені „язики", не розуміємо один одного і тому, замість конструктивної, доброзичливої співпраці, дуже часто „воюємо" один проти одного із запалом взаємоворожих племен. Ми навіть називаємо часом один одного „ворогом".

Ось кілька прикладів з нашої племінної нетерпимости з останніх часів:

Наші політичні організації у великій мірі побудовані на „племінному" чи „земляцькому" принципі. Більшість із них є або стараються бути „самовистачальними", отже замкненими в собі цілостями. Для них Україна — це майже синонім земляцької партії. Для прикладу, українські „племена" зі східніх українських земель, на схід від Львова, уважали і ще часто уважають УНР і уряд УНР у екзилі — тільки своїм урядом. Бандерівці, наприклад, у свою чергу не тільки ніколи не визнавали уряду УНР, але навіть „проголосили" свій уряд у Львові. Так, у Львові. До Києва було „задалеко", а проголошувати „соборну" українську державу в Ужгороді, в Чернівцях чи в Рівному їм, напевно, ніколи й на думку не спадало. Це було б незгідне з племінною філософією і духовістю.

По племінній лінії думання і діяння пішли й „двійкарі". Відлучившись від бандерівців, вони лишили їм „уряд Стецька", але забрали з собою УГВРаду, також свого роду „державний центр", і тим самим стали також самовистачальними в національно - політичному розумінні. „Найгірше" вийшли, мабуть, мельниківці, бо вони „визнали" уряд УНР в екзилі, включилися в нього і роблять там „чужу роботу"...

Хоч „ми" недавно здвигнули пам'ятники Шевченкові у Вінніпеґу й у Вашингтоні, деякі „західні племена", з релігійних причин, не визнавали Шевченка аж до 1914 року; і ще й досі не відправляють за нього панахид, хоч вільно було молитися за Сталіна в самому їх релігійному центрі — в Римі. На Національний фонд „соборна Україна" не може зібрати 100,000 долярів річно, а на університет у Римі зібрали більше як сто тисяч протягом кількох місяців. Взагалі „релігійний" фанатизм, нетерпимість до іновірців у нас проявляється чи не в найрізкіших племінних формах. Ненависть буває дуже часто мотором наших дій і в релігійних справах. Чи звернули ви увагу на те, що т. зв. регіональні чи земляцькі з'їзди притягають звичайно більше людей, як загальноукраїнські з'їзди?

Хоч усі за „творчу дискусію" й „демократичні" методи боротьби чи змагання, кожний із нас розуміє по-своєму одне й друге. „Творча дискусія" проявляється в тому, що ви вислухуєте вашого „ворога" тільки для того, щоб „збити" його аргумент, а якщо не маєте чим „збити", тоді видумуєте і пришиваєте йому якусь наличку — „зміновіховець", „реалітетник" і т. д. „Демократичні" методи праці проявляються в тому, що ви не впливаєте, не переконуєте, але здобуваєте і перебираєте. Остання конвенція УККА в Ню Йорку може послужити клясичним прикладом нашої поведінки.

І на диво цієї „племінної", нетерпимої до „чужого" психози не позбулися й роджені та виховані вже поза Україною українці. Для доказу цього твердження прочитайте в українському католицькому щоденнику „Америка" з 21 жовтня 1966 року „Звернення" д-ра Лева Добрянського, президента Українського Конгресового Комітету Америки п. н. „Хто послаблює УККА, помагає Москві". Вже самий заголовок „звернення" говорить сам за себе.

Племінна духовість не дає нам змоги відшукати чи взагалі знайти спільний знаменник у багатьох преважливих національних справах. Це не докір. Це не камінь у город сусіда. Це не крик розпачу. Це дуже холодний факт, який мусить заставити нас думати. Україна не є здобич, а ми не голодні вовки, що гризуться за ту здобич. Не важливе, хто буде „там" перший, хто буде при кермі — важливе, щоб були найкращі й найліпші і щоб ми взагалі дійшли „туди" або хоч допомогли „там" здвигнути царство свободи.

Ми не могли бачити нашої політичної психіки на рідних землях, вдома, бо жили не тільки відокремлено, під

(Продовження на стор. 3)

Проф. Добрянський про загрозу сов. імперіялізму

Філядельфія. — Щоденник „Америка" з 15 листопада ц. р. повідомляє з Вашингтону про дальші подробиці виступів президента УККА проф. Лева Е. Добрянського в Сеулі, Південна Корея, під час XII. конференції Антикомуністичної Ліґи Азійських Народів.

Д-р Добрянський прибув до Сеулу 30 жовтня ц. р. і коротко опісля визначний журналіст Сам Йол-Ко відбув з ним інтерв'ю для часопису „Ди Кореа Геральд". Це інтерв'ю було надруковане в числі з дати 1 листопада ц. р. п. з. „Американський науковець хвалить ролю Центру Свободи". У цьому інтерв'ю д-р Добрянський обговорив м. ін. манільську конференцію, В'єтнам та інші проблеми Далекого Сходу.

На прийнятті, влаштованому посадником міста Пусан, проф. Л. Добрянський виголосив 31 жовтня ц. р., промову, стверджуючи, що „ворогом ч. 1" вільного світу є совєто-московський імперіялізм. Він підкреслив, що те, що діється в Кореї, чи В'єтнамі, засадничо не різниться від того, що трапилося в Україні, Грузії та в інших місцях 45 років тому.

На сесії АПАКЛ 3 листопада ц. р. д-р Л. Добрянський промовляв на тему: „Конечна потреба Світової Антикомуністичної Ліґи Народів".

Далі, 4 листопада ц. р. проф. Добрянського представлено в президентській палаті през. Кореї Парк Чунґ Гі і при цій нагоді д-р Добрянський висловив надію, що вільна Корея також влаштовуватиме Тижні Поневолених Націй. През. Парк обіцяв присвятити цій справі свою увагу.

На сесії АПАКЛ 5 листопада ц. р. проф. Л. Добрянський предложив три резолюції: вислати побажання та запевнення співпраці з Центром Вільних Студій в Бостоні, Вірджінія; поширити відзначування щорічних Тижнів Поневолених Націй; домагатися, щоб ОН передискутували комуно-китайсько - московські імперіялістично - колоніяльні акції.

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(118)

Ярема після цього пише, що „така сама об'єктивність характеризує й ліричну драму „Зів'яле листя". Так тільки й можемо зрозуміти думку Франка, висловлену в другій передмові про ліричні пісні свого „Зів'ялого листя", що вони є найсуб'єктивнішими „з усіх, які появилися у нас від часу автобіографічних поезій Шевченка", та при тому найбільш об'єктивними „в способі малювання людського життя" (122-123).

З повищого виходить, що не можна зовсім відривати автора „ліричної драми" від її ліричного героя, але і ще більше не можна твердити, що цей герой - сам Франко, так як ніхто не відважиться утотожнювати героїв Стефаникових новель з їхнім автором.

Святослав Гординський у статті „Франкові квіти зла" високо ставить формальні вартості цієї збірки, але легенько кпить собі з Франка, коли говорить про її зміст. Переказуючи зміст цієї драми, С. Гординський пише: „Поет, вкінці, рішається застрілитись, але про те, що герой тих віршів „пустив собі кульку в лоб", довідуємося тільки з передмови" („Київ", 1956, 4, ст. 153). Закид ніби дотепний, але наївно благенький, бо ж ліричний герой сам оповідає про себе і не може оповісти Гординському, що він уже себе застрелив. Франків твір кінчається такими двома рядками:

Один кивок! За мить одну
Навіки я спочину.

Чи тут може бути якась неясність для об'єктивного читача?

Бессервіссерський тон чути в Гординського і тоді, коли він говорить про те, що Франко в цьому творі „програє не тільки життя, але й поетичну щирість і правду". Це єдиний закид такого роду, бо ми бачили, що численні критики аж у „Зів'ялому листі" вбачали поетову щирість. Гординський пише: „Людині західньої культури, образ Будди, як його показав Франко, здається чужий, неправдивий. І справді, це не справжній Будда, творець східньої релігії, а уосіблення Франкових раціоналістичних ідей, що їх він у тому часі визнавав. Той фальшивий Франків Будда, сівши, як козак Мамай, навкарачки, підніс угору палець і робить виклад матеріялістичних доктрин. І, надобавок, зовсім як на малюнках з козаком Мамаєм, з гілки звисає „отсей маленький інструмент, холодний та блискучий". Не подобається нам цей Будда!" — кінчає Гординський (ст. 154). А ми додамо, що він не подобався і Франкові, бож поет не вихваляв, а засуджував героя своєї ліричної драми. Гадаємо, що С. Гординський не писав би про „фальшивого Будду" у Франка, коли б знав статтю Олександра Білецького „Франко й індійська література" („Слово про великого каменяра", Київ, 1956, том І, ст. 491-510). Або коли б пригадав собі, як „Ґотама Будда, Азії світило" пояснює Франкову „Притчу про життя", говорячи про „простори, повні духа і свободи". Ось кінець Франкової притчі, поясненої Буддою:

Бо лиш в тому, що серце ваше чує,
Чим груди повні, чим душа живе,
У розкоші любови та бажанню
Братерства, у надії, у змаганню
До вищих, чистих цілей є ваш рай.

З „Передмови" І. Франка до поеми „Цар і аскет" та з його ж „Короткого нарису історії староіндійського (санскритського) письменства" (XIV, ст. 439-431, і 442-453) видко, що автор „Зів'ялого листя" студіював докладно буддизм.

* *
*

Іван Франко за все своє життя не знайшов поділеної любови, тієї другої своєї половини за грецькою мітологією, про що ми вже згадували. Він любився в Ользі Рошкевичівні, і це була поділена любов, але молодята не одружилися. Не одружився поет аж до 1886 р., коли доля вибрала йому Ольгу Хоружинську. Целіна Журовська, в якій поет залюбився, була для Франка „звірем", який „вп'явлився кігтями в душу і смоктав кров". Ми гадаємо, що в „Зів'ялому листі" є дійсна синтеза Франкових любовних переживань. Поет пише у VIII-ій поезії другого жмутка:

Я не тебе люблю, о, ні,
Люблю я власну мрію,
Що там у серденьку на дні
Від малечку лелію.

І при кінці цієї поезії поет повторює цю думку:

Ні, не тебе я так люблю,
Люблю я власну мрію!
За неї смерть собі зроблю,
Від неї одурію.
(XVI, Б, 55-56)

Поет писав „Зів'яле листя" від 1882-го до 1896 року. Його любовні нещастя тривали ще довше, від 1878 року, коли О. Рошкевичівна одружилася. Франко сам признається, що довго виношував в душі деякі теми, а пізніше їх писав за одним присідом. Тему неподіленого кохання він носив у своєму серці майже 20 років. Написавши „Зів'яле листя", поет скинув із себе частину того тягару, що був на ньому. Ол. Білецький пригадує, як „стародавня трагедія, змальовуючи страждання, вела до відчуття катарсіса, очищення душі, яка споглядала страшні людські муки,

ЗБЛИЖАЄТЬСЯ КІНЕЦЬ РОКУ, А З ЦИМ І КІНЦЕВІ ПІДСУМКИ ЦЬОГОРІЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ. ДОКЛАДІМО ВСІХ ЗУСИЛЬ, ЩОБ КІНЕЦЬ ПОХВАЛИВ НАШЕ ВЕЛИКЕ ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ДІЛО ТА НАБЛИЗИВ НАС ДО НАШОЇ ГОЛОВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ МЕТИ — 100,000 ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ!

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

РІК XIII ЛИСТОПАД 1966 Ч. 11 (122)

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ МАЄ ВЖЕ 25 ЧЛЕНІВ

В 1962 році постав у УНСоюзі Клюб Заслужених Союзовців, до якого входять ті союзові діячі, які протягом одного календарного року приєднують для УНСоюзу 25 або більше членів. Отож стати членом Клюбу означає бути справжнім будівничим УНСоюзу. З уваги на це членство в цім Клюбі дає ім'я та значення в цілім Союзі та серед ширшого громадянства.

Особа, яка уперше стає членом цього Клюбу, одержує почесну дубову плякету з металевою, кольоровою емблемою УНСоюзу та написом: „За заслуги для УНСоюзу". Під емблемою, на мідяній таблиці, є вирите ім'я й прізвище члена. Ті, які вдруге чи частіше стають членами цього Клюбу, дістають кожного року одну зірку, яку приміщується на долі плякети. Число зірок вказує на те скільки разів член відновив своє клюбове членство, тобто скільки років він придбав для УНСоюзу більше число членів.

Під цю пору є 14 таких союзових діячів, які були не тільки засновниками Клюбу в 1961 році, але від того часу зберегли членство в Клюбі на постійно по сьогоднішній час. Є багато таких, які були членами Клюбу чотири, три, два чи один рік.

1966 рік є шостим з черги роком існування Клюбу. Після його закінчення напевно буде чимало таких, які вже вшосте стануть членами Клюбу, але будуть і такі, які ними стануть вперше. Повинно бути точкою амбіції кожного союзового діяча бодай раз стати членом цього почесного Клюбу, а не меншою почестю для давніх членів є зберегти членство Клюбу і в цьому році.

Покищо з кінцем місяця жовтня цього року на членів Клюбу уже закваліфікувалися 25 осіб, з того 11 постійних організаторів УНСоюзу й 14 інших союзових діячів. Одні з них є постійними організаторами, а другі організують членів тільки для своїх Відділів.

За азбукою ці перші, цьогорічні члени нашого почесного Клюбу Заслужених Союзівців є такі:

1. В. Гавриляк, Рочестер
2. С. Гавриш, Філядельфія
3. І. Геврик, Вінніпеґ
4. В. Гірняк, Віндзор
5. Р. Голіят, Ню Йорк
6. В. Дідюк, Торонто
7. Марія Душник, Ню Йорк
8. А. Джула, Алеквіпа
9 Софія Куца, Торонто
10. А. Копистянський, Гемстед
11. Д. Кошельовський, Дітройт
12. Гелен Маґер, Лорейн
13. М. Німчук, Віндзор
14. Т. Носієвич, Шикаґо
15. М. Нич, Філядельфія
16. І. Одежинський, Філядельфія
17. І. Петрунцьо, Майнерсвил
18. Д. Попадинець, Монтреал
19. К. Сачко, Піттсбурґ
20. Й. Сквірський, Монтреал
21. А. Слюсарчук, Дітройт
22. А. Стецяк, Клівленд
23. М. Ткачук, Шикаґо
24. Р. Чучкевич, Клівленд
25. Б. Зорич, Торонто

Можна сподіватися, що це число подвоїться, а то й потроїться в цих останніх двох місяцях, бо поза ним є багато організаторів членів, яким до членства в Клюбі бракує одного, два чи декілька членів. А втім усі ті, які мають 10 чи більше членів придбаних досі, мають ще велику можливість доповнити потрібне число членів до рівної (якщо не більше) 25-ки й закваліфікуватися на члена Клюбу Заслужених Союзовців на 1967-й рік.

Закликаємо до цього усіх союзових діячів, а в першу чергу відділових секретарів, та конвенційних делеґатів, Члени цього почесного Клюбу, які разом зі своїми знімками будуть поміщені в „Свободі", вийдуть на чоло переможців цьогорічної кампанії за розбудову УНСоюзу та представляться всьому союзовому й ширшому громадському загалові, як справжні будівничі нашої великої установи.

Ярослав Падох

НАВІТЬ У ШПИТАЛІ, НА ЛОЖІ БОЛІЗНІ, МОЖНА РОЗБУДУВАТИ УНСОЮЗ

Недавно легко занедужав наш колишній заслужений головний радний, а сьогодні окружний організатор УНСоюзу, п. Володимир Дідик в Дітройті. Щоб з місця ствердити недугу та її вповні вилікувати, він удався до місцевого шпиталю де пробув тиждень і після цього повернувся до дому, до своєї звичайної, зокрема союзової, праці.

Пишучи про це у своєму листі, як звичайно вдержаному в оптимістичному настрої, він пише таке:

„Тижня у шпиталі я зовсім не змарнував. Я познайомився зі шпитальною медсестрою, вивідав від неї, що вона є українкою і ще досі не є членкою УНСоюзу. Щоб не тратити надармо часу у шпиталі, я очевидно вписав її в члени УНСоюзу. Що правда, вона не є дуже молоденькою, але ще довгі роки буде членом УНСоюзу і я переконаний в тому, що вона ще й допоможе нам придбати до УНСоюзу нових членів. Я так гарно представив їй наш УНСоюз, що вона сталася його великою приятелькою. Ось, як бачите навіть лежачи на ложі болізні і печалі, у шпиталі, можна вписувати нових членів і будувати Український Народний Союз".

Що додати до цих слів. Можна хіба поставити їх як приклад усім нашим союзовим діячам та звернутися до них великим голосом: наслідуйте Володимира Дідика і у всяких умовинах Вашого життя старайтеся робити те, що робили наші союзові піоніри, а саме розбудувати УНСоюз. Щойно як усі українці об'єднаються в УН Союзові, ми зможемо сказати, що місія УНСоюзу є виконана.

Я. П.

ОКРУЖНІ НАРАДИ ВІДДІЛІВ УНС В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк (РСГ) — Дня 11-го ц. м. в приміщенні Українського Народного Дому в Ню Йорку відбулися під аґідою централі УНСоюзу перші цього роду збори, завданням яких була справа приєднування нових членів в ряди УНСоюзу. Адв. Іван Флис, голова окружного Комітету УНСоюзу на Н. Йорк, відкрив збори й попросив до слова віце-президентку УНСоюзу п-ню Марію Душник, яка в англійській мові вказала на всі можливі заходи відносно акції в приєднуванні нових членів. Вона інформувала про свій власний досвід і наполегливість, що дає кінцевий успіх, бо постійний контакт з людьми це одна з головних підстав успіху.

Слідуючий бесідник, головний касир УНСоюзу Іван Кокольський, вперше загостив на збори союзівців в Ню Йорку й твердив, що серед нашого загалу немає зрозуміння до забезпечення. Він покликувався на статистичні дані інших братських організацій на терені ЗДА, які мають багато більше членства й майна як наш Союз. Забезпечення на життя, це інвестиція для забезпечення для власної родини. Піонери УНСоюзу розуміли під цим „забезпечення на смерть". Прелеґент апелював до присутніх, щоб збільшили вперщу чергу висоту свого власного забезпечення. Під цю пору пересічна американська родина забезпечена на $8 тисяч долярів, тоді коли ми майже поголовно маємо мінімальні поліси, тобто на $500. —

Й. Лисогір, гол. предсідник УНС, на вступі своєї доповіді зазначив, що всі ми взяли на себе добровільний обов'язок працювати на союзовому полі, тому нашим обов'язком є вив'язуватися із своїх завдань. Покликуючись на статистичні дані, він апелював до всіх, щоб активніше взялися до акції в приєднуванні нових членів, бо ріст УНСоюзу залежить таки від нас самих. Предсідник просив, щоб у всяких справах звертатися до головної канцелярії УНСоюзу, бо „нашою ціллю є служити Вам". Він сказав, що УНСоюз видає великі суми на кампанію в приєднуванні нових членів і він сподіється, що ця інвестиція себе оправдає, так, що в 1969-му році, коли ми будемо обходити 75-літній ювілей УНСоюзу, то членство буде таки 100 тисяч.

Адв. Іван Флис прочитав список всіх відділів УНСоюзу Нюйоркської округи і апелював до всіх присутніх, щоб вчасно виконували свої зобов'язання відносно квоти нових членів, які поодиноким Відділам приділила Головна Управа УНСоюзу. Досі Ню Йорк і околиця приєднали 375 нових членів. До кінця року ще бракує 469, щоб виконати приписане на Ню Йорк число. Іван Флис апелював, щоб всі секретарі допильнували свого зобов'язання.

Дискусія забрала доволі часу й дала нагоду кожному висказати свої побажання, поради й жалі відносно Головного Уряду УНСоюзу.

Роман Голіят твердить, що в нашому громадському й союзовому житті в звичку ввійшло обопільне „кадило", або обопільна взаємна адорація один одному. Річ ясна, що таке кадило не помагає життю, але навпаки, шкодить. Шкодить тому, що люди віддалені від гол. канцелярії УНСоюзу, мусять чекати аж 4 роки, щоб бодай на конвенції довідатися дещо більше й докладніше про працю Головного Уряду УНСоюзу. Аґітаторами УНСоюзу повинні бути молоді люди, які пройшли вишкіл в подібних американських забезпеченевих установах і мають досвід на всіх відтинках того типу бизнесу. Без кваліфікованих працівників, ми постійно будемо калікувати й займатися провізорією, а не конструктивною пляновою роботою. Якщо хочемо побачити убоґість УНСоюзу, загляньмо до приміщення — централі при 81 Ґренд Ст. Ню Джерзі. Апелює до головної управи УНСоюзу, щоб його поради взяли до уваги й запровадили потрібні й конечні зміни, як в кампанії у приєднуванні нових членів, так і умовах праці в головій канцелярії УНСоюзу.

Д-р Василь Вереш твердить, що медаля має дві сторони. Вірить, що вкоротці здійснить наложений на його Відділ обов'язок приєднати нових 10 членів. Нарікає на „Свободу", що замість того, щоб обширніше обговорювати союзове життя, на сторінках „Свободи" постійно зустрічаємо тематику, яка не цікавить навіть пересічного читача.

Д-р Василь Вишиваний радить, мати в Ню Йорку союзовий дім, де ми могли б сходитись, організувати членів і ін.

Степан Ковальчук — радий, що 26-та конвенція ухвалила стипендійний фонд та старечий дім. Він радить, щоб УНСоюз давав все щось нового. На його думку, треба перевести цензус, головно молоді, бо діла є голосніші, як слова. Треба заохотити молодь до союзової праці.

Андронік Копистянський — не вдоволений з наложеної на його Відділ квоти нових членів. Він є чемпіоном нюйоркської округи в приєднуванні нових членів і виконав вже давно свій конвенційний обов'язок. Нарікає, що головна канцелярія УНСоюзу за гостро перестерігається докладностей аплікацій.

Д-р Олександер Соколишин — нарікає, що в звіті з 26-ої конвенції УНСоюзу не заподано, що він мав виставку на 26-ій конвенції. Нарікає також на „Свободу", що не помістила листи збірки на Університет в Римі. Якщо „Свобода" є для Ню Джерзі й Ню Йорку, то повинно більше писатися на сторінках „Свободи" про громадське життя в метрополії.

Інспектор Іван Василишин — хвалить головного предсідника Иосифа Лисогора й твердить, що він буде записаний золотими буквами на сторінках історії американських українців, якщо переконає членів Головного Уряду УНСоюзу, щоб репрезентативну будівлю для головної канцелярії здвигнути таки в Ню Йорку. Справа дому на думку інсп. Василишина є пекучою справою і тому він твердить, що молодь збережемо тоді, як в Н. Й. збудуємо репрезентативне приміщення для УНСоюзу й для молоді, яка буде гортуватися довкруги нього. „Свобода" на його думку, не має устійненої лінії поступовання, приклад: третя сторінка про Вірського.

Іван Пригода — нарікає на організаційні трудноці й видатки, зв'язані з приєднуванням нових членів. В цьому р. він зорганізував 15 членів.

Роман Гуглевич — голова Об'єднаного Комітету міста Ню Йорку, апелював до Головного Уряду УНСоюзу, що, саме тому, що УНСоюз є потентантом, приміщення для нього повинно бути таки в Ню Йорку.

Богдан Ластовецький — нарікає на „Свободу", що не дбає за коректу. Він написав некрольоґ про одного з померших членів в його відділі — „Свобода" перекрутила прізвище померлого. Радить, щоб на сторінках „Свободи" присвячувалось більше місця актуальним справам і союзовим, а не останньо-рядним.

Д-р Василь Палідвор — каже, що не є легкою справою приєднувати нових членів, бо з кожним днем більша конкуренція. Він твердить, що на Конвенції в Клівеленді вирішено, щоб централю УНСоюзу перенести до Ню Йорку.

Предсідник Иосиф Лисогір відповідав на всі запити й закиди. Іван Кокольський в кінцевому слові сказав, що УНСоюз не має нічого проти цього, щоб нюйоркчани будували репрезентативний дім в Ню Йорку. Союз допоможе, але то не значить, що УНСоюз мусить перенестися до Ню Йорку, бо цього бажають собі нюйоркчани. Ті самі думки висловлював Иосиф Лисогір, вказуючи, що інші округи не мусять поділяти думки нюйоркчан.

До півночі продовжувалася дискусія при перекусці, яку цим разом уфундували представники головної канцелярії УНСоюзу, а не адв. Іван Флис, як це до цього часу було.

38 присутніх — секретарів Відділів УНСоюзу Ню Йорк і околиці вказіє, що активність союзової праці пожвавлюється і хочеться вірити, що в короткому часі УНСоюз зросте до 100 тисяч членів.

Роман С. Голіят

ЧИ ВИ ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАЄТЕ ПРО НОВИХ ЧЛЕНІВ ДЛЯ БАТЬКА СОЮЗУ?

Коли „Союзівку" відвідала панна Марія Рибчук, новообрана Місс ЗДА на 1966-67 роки, вона зустріла там в Дні Праці дружину головного предсідника УНСоюзу пані Марію Лисогір. Тут же завелась розмова про УНСоюз і користі з членства та забезпечення в ньому. Так нова Місс ЗДА стала членкою УНСоюзу. На знімці Місс ЗДА Марія Рибчук і пані Марія Лисогір.

ОКРУЖНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС У ВИЛКС БЕРІ, ПА.

Збори відбулися 12-го листопада 1966. Було заступлених 7 Відділів УНС (секретарями та іншими урядовцями, разом 16 осіб). Наради відбулися в домі секретаря 282-го Відділу, пані К. Лукач. На зборах були гол. касир УНСоюзу Іван Кокольський і гол. радний та обласний організатор Степан Гавриш.

Гол. касир говорив про загальні організаційні справи УНСоюзу, про рух приєднування нових членів перед конвенцією і після неї та доказував, як треба оцінювати забезпечення людини та цілої родини. Головно ж доказував потребу забезпечення молодих людей акцидентовими грамотами, бо щоденно в газетах описується про нещасливі випадки, а грамоти УНСоюзу найдешевші.

Гол. радний С. Гавриш та обласний організатор висловив вдоволення, що округа Вилкс Беррі, хоч у попередніх роках не виявляла успіхів у приєднуванні нових членів, то в 1965-ому і до жовтня цього 1966-го року кожен Відділ приєднував нових членів. Від себе приобіцяв допомогу та вишкіл у загальній організаційній праці.

В дискусії та на запити присутні одержали точні відповіді від обох гол. урядовців. Гарну перекуску приготовила пані Лукач, при чому продовжувався обмін думок на теми і справи УНСоюзу.

ОКРУЖНІ НАРАДИ У СКРЕНТОНІ

Наради Окружного Комітету Відділів УНСоюзу у Скрентоні відбулися 13-го листопада 1966 р. Округа Скрентон нараховує 16 Відділів, а на зборах було заступлених 13 Відділів. Збори відбулись в приміщенні Украін. Робітничого Союзу. Проводив ними голова округи п. М. Борек, а присутній на зборах був гол. касир УНСоюзу Іван Кокольський.

Перед нарадами гол. касир Українського Робітничого Союзу, п. Едвард Попіль, привітав гол. касира УНС Івана Кокольського та побажав зборам успіху, закликаючи оба Союзи до братської співпраці. Іван Кокольський у відповідь сказав, що є широке поле для праці і успіхів усім серед української спільноти в Америці, що нараховує один з половиною мільйона, отже дає змогу всім братським установам вписувати нових членів. Висловив надію, що прийде час і всі наші братські організації об'єднаються для спільної праці.

У промові для представників Відділів Округи гол. касир Кокольський закликав відділових урядовців до кращого зрозуміння організаційного руху та щоб вони не тільки вирівняли втрати, але й придбали надвишку членів у своїх Відділах. Округа Скрентон колись багато краще пописувалась і тоді була потреба 16-ох Відділів. Брак праці для молодих людей примусив їх переселитись в інші сторони, що відбилось на відділах округи і тому то гол. касир радив, щоб малі відділи об'єднались для кращої праці, звільняючи від неї тих старших та довго запрацьованих секретарів, котрі вже бажали б заслуженого відпочинку.

Б. ЗОРИЧ У КАЛҐЕРІ

В дні 2 листопада ц. р. завітав до альбертського міста Калґері заступник гол. предсідника і директор Канадійської Канцелярії УНС п. Богдан Зорич. Того ж дня вечором в авдиторії Свято-Успенської католицької церкви відбулась зустріч з членами Відділу ч. 500. Під час зустрічі п. Б. Зорич мав доповідь про потребу розбудови існуючих Відділів УНС та про оснування нових на заході Канади, де є великі можливості приєднувати багато нових членів для УНС. Захід Канади повинен мати свого постійного організатора, що на місцях слідкував би за працею Відділів та поширював серед українських поселенців союзові ідеї. Присутні члени давали багато запитів та висловлювали свої думки. Всі були зацікавлені змістовною доповіддю п. Зорича та раділи, що завітав і до цього міста.

В часі свого побуту від 2 до 5 листопада п. Зорич відвідав душпастирів обох наших церков та мав ділові наради з предсідником та секретарем місцевого Відділу — інж. М. Ковальським.

Віримо, що приїзд п. Зорича причиниться до оживлення праці Відділу ч. 500 та збільшимо його ще до кінця цього року новими членами.

Д-р М. Г.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

КРИТИКА, ПРИРЕЧЕННЯ, ПОШАНА І ВДЯЧНІСТЬ НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ УНС В ДЖЕРЗІ СИТІ

Довголітні члени УНСоюзу Надгудсонської Округи, які одержали годинники і члени Екзекутиви. На знімці сидять (від ліва): д-р Ярослав Падох — головний секретар УНСоюзу, Іван Слука, Кирило Піддібчишин, Андрій Борис, Михайло Баран, Михаїл Рибка і Володимир Сохан — заст. головного предсідника і керівник рекордового відділу

Джерзі Сити. Все було на нарадах Відділів Українського Народного Союзу Надгудсонської округи, що відбулися тут у приміщеннях Українського Народного Дому минулої п'ятниці, 11-го листопада, ввечері: була взаємна критика, взаємні приречення поправити працю, було пошанування піонерів та зворушливе виявлення їх вдячности і, вкінці, перекуска та дальші розмови.

У нарадах, що їх відкрив і ними проводив голова Окружного Комітету Антін Шаран, взяло участь понад три десятки представників місцевих та довколишніх Відділів УНСоюзу та два члени Екзекутиви: заступник головного предсідника і керівник рекордового департаменту Володимир Сохан та головний секретар д-р Ярослав Падох.

Голова Округи, відкривши наради й привітавши представників Екзекутиви, започаткував звітування, безпощадно критикуючи себе самого. „Від конвенції я придбав тільки два члени — говорив п. Шаран — хоч міг придбати більше, але занедбав. То ж не йдіть цими моїми слідами, але тими, що я тепер піду" — продовжував він, заповідаючи справжню організаційну „ударну кампанію" для виконання і перевиконання організаційної квоти Округи. Поважними організаційними успіхами могли виказатись у своїх звітах секретарі Відділів п. Дидик, п. Волошин, п. Баран, частинно п. Костик та інші, але були й такі, що їм треба було „сповідатись" із занедбань та обіцяти поправитись.

Організаційну доповідь із підсумками та практичними вказівками виголосив гол. секретар д-р Ярослав Падох. Опісля промовляли заст. гол. предсідника Володимир Сохан та ред. А. Драган. Усі промовці підкреслювали, що УНСоюз має велику ідею та виконує велику працю і службу для своїх членів і свого народу і мабуть немає українця, який познайомившись з УНСоюзом та всіми тими добродійствами, що він їх дає для членів і громади, щоб в світлі тих фактів хтонебудь відмовився від членства в УНСоюзі. Треба тільки піти та з'ясувати їм справу і вписати їх в члени. Це є головне завдання відділових урядовців, конвенційних делеґатів та поодиноких свідомих членів: відвідувати тих, що ще не є членами УНС, з'ясувати їм справу і вписувати їх у члени. В цьогорічній організаційній кампанії рішальними будуть ще тих шість тижнів, що залишились до кінця року. Метою цієї кампанії є здобути для УНС щонайменше 6.000 членів, з чого 4.200 вже здобуто, а 1.800 ще треба зорганізувати. Цю організаційну мету легко можна б не тільки завершити, але й багато перевершити, якщо кожний з Відділів УНСоюзу виконав би свою повинність. До цього й закликали учасників нарад промовці.

Урочистою і направду зворушливою частиною програми зборів була роздача пам'яткових годинників тим членам-піонерам, що є членами УНСоюзу 55 і більше років. Пам'яткові годинники вручали, вітаючи нагороджених та дякуючи їм за їхні життьові труди для УНСоюзу й бажаючи їм ще дальших многих літ, обидва екзекутивні урядовці, п. Сохан і д-р Падох. Пам'яткі нагороди одержали:: Іван Гринко, Михайло Рибка, Іван Слука, Андрій Бурбела, Микола Пігура, Андрій Борис, Михайло Баран та Кирило Піддубчишин. Деякі з цих наших заслужених піонерів уже не могли прийти і їхні відзначення для них перебрали секретарі їхніх Відділів. Деякі прийшли самі, а інші в товаристві своїх дітей та членів родини. Всі вони приймали цей вияв признання і пошани від своєї установи з помітним зворушенням та вдячністю, що їх в їхньому імені висловив один із найстарших будівничих-піонерів цієї громади, п. Кирило Піддубчишин. „Батько нагороджує своїх дітей за добрі діла — говорив п. Піддубчишин — а повинністю дітей є віддячитись батькам. Нашою найбільшою вдячністю Батькові - Союзові за пошану й нагороду біде постійне збільшування його рядів новими членами" — говорив за всіх п. Піддубчишин. А після церемонії відбулася перекуска, при якій продовжувались розмови.

На початку нарад пошановано вставанням з місць та хвилиною мовчанки англомовного секретаря Окружного Комітету, щойно померлого довголітнього урядовця гол. канцелярії бл. п. Теодора Литвинюка.

Похоронено Теодора Литвинюка

Карні, Н. Дж. — **Як уже інформовано, минулої п'ятниці**, 11-го листопада, нагло помер довголітний працівник Головної Канцелярії УНСоюзу сл. п. Теодор Литвинюк. Похорон цього найбільш солідного працівника та від довгих років постійного дописувача до англомовного „Українського Тижневика" відбувся у вівторок, 15-го листопада, із місцевої католицької церкви на цвинтар Святого Хреста в Північному Арлінґтоні, на якому спочиває вже багато українців. У похоронах, як і попереднього дня в прощанні біля відкритої домовини в похоронному заведенні, взяли участь заступник гол. предсідника і керівник рекордового відділу, в якому покійний працював, Вол. Сохан, гол. касир Іван Кокольський, який рівночасно репрезентував перешкодженого гол. предсідника Йосипа Лисогора, що в тому часі перебував у Канаді, гол. секретар д-р Ярослав Падох, редактори А. Драган і З. Снилик та багато урядовців і працівників УНС та „Свободи". Біля відкритої домовини промовляли п. Іван Кокольський та д-р Я. Падох і д-р Іван Козак

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ УНС-У ПЕРТ АМБОЮ, Н. ДЖ.

В неділю, 13-го листопада в залі УНДому в Перт Амбой, Н. Дж. відбулися організаційні окружні збори відділів УНСоюзу Округи Перт Амбой, Н. Дж., як одні із циклу зборів скликуваних УНСоюзом з метою скріплення членської кампанії в останніх двох місяцях цього року. В цих зборах взяло участь 22 особи, представники 7 відділів Округи та члени Головного Уряду УНСоюзу: заступник головного предсідника і керівник рекордового відділу УНСоюзу Володимир Сохан та головна радна УНСоюзу Анна Дубас.

Збори відкрив голова Окружного Комітету Михайло Фединшин, вітаючи гостей з централі та представників семи із дванадцяти відділів Округи. Опісля секретар Окружного Комітету інж. Володимир Янів відзначив короткою святочною промовою листопадові роковини, з'ясовуючи традиційність українських визвольних змагань та значення роковин Листопадового Зриву і вшановуючи пам'ять великого патріота митрополита Андрея Шептицького. Протокол попередніх зборів, що його прочитав секретар Окружного Комітету, одобрили одноголосно учасники нарад.

Про членську кампанію та ціль скликання цих організаційних зборів говорив приявним Володимир Сохан, підкреслюючи потребу скріплення кампанії та реферуючи головні напрямні цієї широко закроєної акції УН Союзу. Він висвітлив великі уліпшення в забезпеченевій діяльності УНСоюзу, який своїми низькими вкладками забезпечення та високими дивідендами і іншими користями для членів успішно ставить чоло найбільше конкуренційним комерційним забезпеченевим установам. Опісля він представив плян акції поодиноких відділів та їхніх секретарів і організаторів для збільшення членства, підвищення забезпечення кожного члена та поширення серед членства нових дуже корисних кляс забезпечення, введених в життя в минулому році разом із широкою реформою вкладок і грамот забезпечення УНСоюзу. Володимир Сохан подав приклади кращих умов забезпечення в УНСоюзі так у життьовому, як і акцидентовому забезпеченні, порівнюючи їх до умов забезпечення в інших установах, та при тому підкреслив, що УНСоюз при наймодерніших клясах забезпечення і великих користях для свого членства є не лише модерною у повному значенні забезпечевою установою, але теж українською братською і громадською патріотичною установою. Вкінці він пригадав секретарям та організаторам вагу поширення їхнього фахового знання забезпечення та залежність успіху в їх праці від систематичности та пляновости, як і запевнив усіх учасників нарад про готовість Головної Канцелярії прийти кожному із них з поміччю та порадою.

Після реферату заст. гол. предсідника В. Сохана вив'язалася широка дискусія на порушені ним теми, в якій взяли участь: П. Ярема, Г. Мисак, Г. Бабин, Т. Бутрей, О. Геречка, М. Степаш, інж. Т. Грицай, інж. В. Янів, М. Фединшин і гол. Радна А. Дубас. На запити одержали дискутанти обширні відповіді від прелегента.

Головна радна Анна Дубас у своєму рефераті висвітлила докладно стан членської кампанії 1966 року даної округи, аналізуючи здобутки та недомагання у праці кожного відділу зокрема. Вона подала підсумки цьогорічної кампанії, стверджуючи, що округа здобула досі 112 нових членів із призначеної їй квоти 180, яка становить 10 відсотків всього членства округи. Анна Дубас звернулася із гарячим закликом до поодиноких відділів докласти всіх старань, щоб решту невиконаної квоти — 68 членів вони здобули до кінця цього року, пригадуючи також і тим відділам, які вже виконали свою квоту, що вони повинні збільшити до кінця року свої здобутки. Вкінці свого слова головна радна Анна Дубас поінформувала приявних про секретарсько-організаторський курс, який влаштовує Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Нюарку у співпраці з Головною Канцелярією УНСоюзу, та запросила союзових діячів Перт Амбою та околиці взяти участь у цьому курсі, що відбудеться в днях 25-го і 26-го листопада в Нюарку.

Голова Окружного Комітету М. Фединшин представив учасникам нарад точний звіт із діяльности цілої Округи за чотири роки, подаючи процентове відношення до числа всього членства суспенз — 5%, смертних виплат — 6%, виплачених грамот — 4%, та здобутків нових членів — 8.5%. За ці чотири роки число всіх членів УНСоюзу в Окрузі зросло із 1607 на 1.776. Він також підкреслив, що на 12 секретарів відділів Округи 6 здобули до конвенції ювілейні союзові відзнаки і їх там же на конвенції святочно одержали. Ними були: Иосиф Ярема, Степан Мисак, о. Петро Мелех, Тимко Бутрей, О. Геречка і Михайло Фединшин. Він висловив вкінці свого слова надію, що відділи Округи попрацюють і таки цих бракуючих до виконання квоти 68 членів здобудуть до кінця року.

Перед закриттям зборів заст. гол. предсідника і керівник рекордового відділу В. Сохан повідомив учасників нарад про ненадійну смерть довголітнього службовика Головної Канцелярії бл. п. Теодора Литвинюка, вичислюючи заслуги покійного для УНСоюзу та підкреслюючи його віддану працю для УНСоюзу та „Українського Тижневика". На заклик голови Окружного Комітету М. Фединшина приявні вшанували пам'ять пок. Т. Литвинюка однохвилинною мовчанкою і згідно з внеском секретаря О. К. інж. В. Янова просили представників централі передати від всіх відділів Округи вислови співчуття родині покійного. Збори закрив голова Окружного Комітету Михайло Фединшин коротким словом, в якому подякував членам Головного Уряду за реферати та всім представникам відділів за участь у зборах.

ІВАН СЛУКА

ІВАН ДУДА В АМЕРИЦІ

— Уже п'ятий рік минає, як в підземнім долі
Все працюю, рук не чую, з лямпкою на чолі.
Хвала за се Господеві, що-м ще й не каліка.
В село своє рідне вернý, де дожию віка. —
Розпрощався Іван Дуда з своїми босами,
На відході випив чарку та й із товаришами.
Саме горе, мов то поле, все було весною,
Гірський потік котив воду долом-долиною.
А ялиця зі смереков в зелень пристроїлась
І граючи з теплим вітром ліси заніміли.
І травиця-муравлиця при гірській дорозі
Зазябала, мов би знала, що вже й по морозі.
Йому хтілось крила мати, орлом полетіти,
Щоб привітать жінку, маму, обійняти діти.
Купив дітям чоботята, жінці кожушину,
Мамі вина найкращого здорову пляшину.
І все тоє взяв на плечі, не зважав на втому,
Коби швидше — він спішиться — опинитись вдома.
Аж тут в селі задзвонили у всі разом дзвони,
Ой, когось то смерть із села на другий світ гонить.
— Що це таке? — пита Дуда там у молодиці.
— Жінка Дуди днесь померла, а він в Америці.
Іван Дуда збожеволів, у хату впадає
И зимний труп своєї жінки сльозами вмиває.
Та стає білий, мов та стіна, за серце вхопився,
Коло жінки на долівку трупом повалився.
В живний четвер, із полудня, двох мерців ховали
І Івана і Марину в одну яму клали.
На Великдень з села діти грались крашанками,
Тільки двоє Іванових вмивались сльозами.
Коло гробу їх стояли, в нових чоботятах,
Та що з того, коли вони кругом сиротята.

ПОТРІЙНЕ СОЮЗОВЕ СВЯТО В ОБУРНІ

Обурн, Н. Й. В суботу, 12-го листопада вечором, тут у приміщеннях Українського Народного Клюбу — Братства св. Миколая 38 Відділ УНСоюзу, при 113 Катедж вул., відбувся потрійний бенкет з приводу відмічення 55-річних членів УНСоюзу, 25-річних членів Братства та символічне палення морґеджу Українського Народного Клюбу.

Ювілейне свято-бенкет відкрив голова 38 Відділу Ричард Бей, який привітав присутніх та одночасно пояснив ціль Бенкету. Тостмайстер Елен Мисько запросив до вступної молитви о. Петра Огірка. Під час бенкету тостмайстер представив почесних гостей: місцевого пароха української католицької церкви св. Петра і Павла о. Василя Осташа, його помічника о. Петра Огірка, головного радного Володимира Запаранюка з Ютики, заслуженого секретаря 38 Відділу Степана Гонзу, місцевого адвоката Иосифа Намісняка та ряд інших гостей.

У програмі бенкету з грантуляційними промовами виступали: о. В. Осташ, адвокат Й. Намісняк і о. П. Огірко. Головний радний В. Запаранюк у вступному слові передав ювілятам та всім присутнім привіт від Головного Уряду УНСоюзу. В дальшій промові підкреслював великі заслуги ювілятів на протязі майже тричверти століття, які почнали майже з нічого, однак своєю невтомною працею здвигнули заморську твердиню, яка зветься УНСоюз і одночасно поставили свою церкву і Народний Клюб. Бажаючи ювілятам ще многих літ прожити та давати приклад до наслідування своїм дітям, внукам й правнукам, звертаючись до молоді, закликав, щоб вони гідно наслідували започатковане діло їхніх батьків, головно, щоб самі й своїх дітей забезпечували в УНСоюзові. Звертав увагу на забезпеченеві суми, які видає УНСоюз, а зокрема акцидентові, термінові і едукаційні грамоти.

Під кінець бенкету о. П. Огірко поблагословив 5 золотих союзових годинників, призначених для відмічення 55-річних членів УНСоюзу, та 8 золотих перстенів, призначених для відмічення 25-річних членів Братства, які уфундував У. Н. Клюб.

Перстені вручали урядовці 38 Відділу УНС голова Річард Бей і секретар Степан Гонза для членів братства св. Миколая. Відмічуючи понад 55-річних членів УНСоюзу, 5 золотих годинників вручив голов. радний В. Запаранюк слідуючим членам:

1. Тимко Винярчик 82, член союзу 61 років. 2. Константин Вазяк 82, член союзу 60 років. 3. Трофим Гонза 77, член союзу 56 років. 4. Степан Майкович 76, член союзу 56 років. 5. Панько Фалат 74, член союзу 56 років.

Дальше слідувало символічне спалення морґеджу Українського Народного Клюбу, яке довершив о В. Осташ. Бенкетову програму закінчено молитвою, яку провів о. П. Огірко. Присутніх на бенкеті було понад три сотні місцевих громадян.

Після бенкету гол. радний В. Запаранюк відбув коротку нараду з представниками Відділів 38 і 283. Секретар 38 Відділу С. Гонза зобов'язався ще в цьому місяці приєднати стільки членів, щоби одержати конвенційну союзову відзнаку та одночасно зобов'язався переговорити зі секретаркою 202 Відділу п. Г. Міскель в справі евентуальної злуки 38 і 202 Відділів. Також голова 283 Відділу п. Хамула зобов'язався добавити нових членів ще в цьому році для свого Відділу УНСоюзу.

Н. Н.

З Листів до УНС

У СПРАВІ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПОЇЗДКИ Б. ЗОРИЧА

Прийміть мій лист як гратуляції за вдумчиве й часове потягнення, а саме за організаційну поїздку заступника гол. предсідника УНС та директора його канадійської канцелярії п. Б. Зорича в Західну Канаду.

Мені, як членові УНС, справді радісно, що в нас на керівних постах стоять одиниці калібру шановного дир. Б. Зорича. Вір'ю, що він частіше навідуватиметься у нашу провінцію, що чомусь-то трактується нашими організаціями, так би мовити, „по мачушиному" (маю на думці відвідини Британської Колумбії промінентними особистостями нашого життя у діяспорі). Чи ж диво, що в порівнянні до других провінцій Канади, наше життя тут ступає пиняво - незадовільно?...

Дир. Б. Зорич вив'язався із свого завдання бездоганно, що більше, своєю динамікою, наснагою зактивізував тутешнє членство до справді пробоєвої активности не лиш на полі діяльности УНС, але теж на загальній громадській ниві. Він разом з секретарем тутешнього відділу УНС, п. О. Касюхничом, прямо двоївся і троївся (під час тритижневого тут постою директора канадійської канцелярії).

Ясна річ, що ніяк ожидати спонтанного напливу нових членів у лави УНС. Наша провінція дуже „тяжка", щодо організаційної праці і наколи б це сталося, то було б справжнє чудо. Зате в дальшому часі наше членство напевне збільшиться, бо учасники імпровізованих (і беручи до уваги фактор часу, таки дуже добре переведених) курсів організаторів УНС уже взялися до праці.

Кінчаючи, хочу поінформувати Вас, що в середу, 28-го вересня ц. р. я мав 20 хвилинне інтерв'ю із дир. Зоричем для української секції канадійського радіо (CBC) у ванкуверській студії CBC. В нашій розмові п. Зорич з'ясував слухачам ціль своєї поїздки по зах. Канаді, історію і працю УНС та пляни на майбутнє.

В. Давидяк
Уповноважений УС/ІС-CBC на Британську Колумбію

ПАМ'ЯТІ ТЕОДОРА ЛИТВИНЮКА

Сл. п. Теодор Литвинюк

Прощати на дорогу у вічність, прощати назавжди людину, що щойно покінчила п'ятдесять років життя, в час, коли довжина людського життя продовжилася поза сімдесятку, це вже само по собі трагедія. Наскільки більшою трагедією є, коли покидає життя така незвичайна людина, як сл. п. Теодор Литвинюк, якого, хоч принялося говорити й вірити, що немає незаступимих людей, багато його співробітників уважало й уважає незаступимим.

Важко повірити, що ця п'ятдесятирічна людина, повних сорок років трудилася для єдиної установи, української установи, якою був Український Народний Союз. Десятирічним хлопцем, народжений в Джерзі Сити, Теодор Литвинюк, на все життя пристав до цієї місцевої й водночас найбільшої крайової організації. Зразу розносив „Свободу", орган УНСоюзу, потім, покінчивши школу, став її службовиком, а далі став одним з найчільніших урядовців головної канцелярії УНСоюзу, виконуючи найбільш відповідальні праці, з найбільшою мірою відповідальности. Чи про багатьох людей можна сказати, те, що з повним правом згадую над його домовиною, що за десять років співпраці з ним я не знайшов ні одної помилки, ні одного занедбання у його праці, яка включала важливі математичні (обчислення вкладок), правничі (готовлення забезпеченевих контрактів — грамот) і інші проблеми. Направду незвичайним працівником був Покійний. Його спосібність рівнялася його наполегливості у праці й безмежній трудолюбивості. Ще в останньому тижні, вже важко знеможений життям він, мимо осторогі, залишався пізно вечорами коло свого стола, бо, як казав слабким уже голосом, його денна праця ще не закінчена. Можна сказати, що він помер при самій праці. Адже виконував її ще цілий останній четвер, а відійшов у вічність у — п'ятницю!

Хто з нас не читав з інтересом щотижневих статтей Покійного в „Українськім Тижневику" про глибоку суть й громадське значення життєвого забезпечення та про десятки й сотні аспектів цього справді найбільшого „бизнесу" Америки. І останнє суботнішнє число цієї газети має також його статтю! Вона залишиться назавжди не тільки його останнім публічним словом, але й незатертим пам'ятником його незвичайної працьовитости й відповідальности за приняті обов'язки. Був Теодор Литвинюк американським жовніром, а згодом ветераном, чим гордився й залюбки, в потребі, показував свою вояцьку знимку. Таким самим вояком він був у праці в свому єдиному за все життя місці праці — в Українськім Народнім Союзі. Відійшов він у вічність прямо від ще теплого від його рук союзового станка.

Тільки подумати: сорок років життя вірности одній установі за лише п'ятдесять коротких років свого життя! Вже цього одного було б досить, щоб пам'ять Теодора Литвинюка збереглася вічно в його установі й серед всіх тих, які мали приємність і честь із ним співпрацювати. Та всі прикмети його духа й його передчасна смерть незмірно збільшує наш жаль по цій незвичайній людині, яка багато завчасно відійшла з цього світу. Завчасно для своєї дружини, сина-вояка у В'єтнамі, нелітної доні учениці і якже завчасно для потреб УНСоюзу, який не тижні й не місяці, але напевно роки відчуватиме брак свого дійсно незаступного співробітника.

Великий поет і великий працівник, Іван Франко вірив, що він зможе жити й по смерти тільки своєю піснею й працею. Сороклітня вірна праця покійного Теодора Литвинюка для УНСоюзу збереже Його пам'ять у цій установі і в цілій українській суспільності, для добра якої вона постала й існує, куди довше, як це дістєся з людьми меншої міри від Нього.

Прощаючи в останню дорогу нашого дорогого співробітника Тоедора Литвинюка, складаю в імені Екзекутиви й всього УНСоюзу вислови глибокого співчуття Його дружині Марії, синові Терентієві й доні Патриції та всій ближчій і дальшій Родині Покійного. Нехай якнайкраща пам'ять про непересічні чесноти і заслуги їх мужа, батька й рідного злагіднить їх біль ненадійний) по Його втраті, а Йому самому запевнить вічну і вдячну пам'ять.

Ярослав Падох

Зі щоденника організатора УНСоюзу

Цим разом вибираємось до Лондону в нашому Онтаріо, в Канаді. Вибираємось у двійку з нашим директором канадійської канцелярії і головним радним УНС Б. Зоричем. Там треба розглянути справу позики на побудову Українського Народного Дому. День гарний, погідно-соняшний та досить теплий. З директора Зорича не тільки добрий союзовий працівник, непоганий і автоводій. Машина мчить, а „червона", не раз до 90-тки добігає. Для бадьорости обговорюємо пляни, час від часу підспівуємо.

Доїжджаємо під самий Лондон. „Напоївши машину та розпитавши, кудою найкраще виїхати, заїжджаємо під гарний готель „Грін", хоч власником його є відомий і активний п. Савюк, наш брат українець. Не застаємо його. Будує десь „катедж" королівський, що в сусідстві самого прем'єра Онтаріо п. Робертса не сміє посоромити нікого. Вітаємося з господинею пані Савюк. Вона „доглядає" бизнесу під час неприсутнього чоловіка. Звідти телефонічно зв'язуємось із секретарем нашого відділу п. Сахаревичем, який в товаристві п. Макаруна зголошується в готелі. Приїжджає і п. Савюк. Знайомимось і говоримо про прерізні справи.

Але приїхали наші союзовці із відділу, і тому, одержавши гарну й вигідну кімнату, зачинаємо наші збори. Порушили ми всі справи відділу, як конвенцію УНС, передискутували і обговорили справу позики, приєднання нових членів ітд., та десь під північ розходимось на відпочинок, щоб завтра рано зустріти більше число громадян, побачити площу та розпочати будову , ну і від'їхати до Торонта.

Вже раненько у год. 8, як ще тихенько відпочивав цілий готель, а вже наші лондонці в збільшеному числі приїхали, щоб забрати нас та показавши свою площу і розпочату будову, похвалитись своїми надбаннями. Дійсно всі горять вони одною ідеєю, щоб якнайскорше побудувати дім. Ідемо до старого Дому, що колись належав до УНО, пізніше перебрала його інша організація, а тепер він став затором імпрези, дякував гостям і українським Домом. Скромний це дерев'яний будинок, в якому застали ми господаря п. Гарасима. На стінах дійсно повна „соборність", бо висять портрети всіх наших визначніших провідників.

На стінах також бачимо різні відозви, плякати, грамоти, та знимки. Між ними також громота УНС із 1914 року. Добре, що виринає думка, щоб створити архів-музей УНС. Скільки вартісних для історії документів не раз марно пропадають?

Ідемо на місце нової будови. Збирається там актив. Представники різних організацій , різних навіть напрямків, але з одним українським патріотичним соборним духом, щоб спільно поставити твердиню української духовости у досить важному місті Канади. Місце чудове. Пляни гарні, запал до праці повний. Все це ворожить гарний успіх для Лондонської громади. Оглянувши місце, ми в досить великому числі від'їжджаємо до гостинної хати п. Макаруна де знов обговорюємо всі справи, зв'язані із поширенням відділу і з позичкою. При допомозі панів: П. Сахаревича, Ю. Макаруна, С. Козака, Р. Оранчука, М. Савчука, М. Гарасима й інших, які репрезентували організації і будівельний комітет, ми прийшли до переконання, що громада змагає до успіху. Вже сонічко під полудне підходить, а мусимо вертати додому.

Служба організатора не раз тяжка, але гарна. Прощаючись із друзями із Лондону, обіцяємо скору зустріч.

І знов, наш „драйвер" натискає. Спішить, бо має праці перед конвенцією ще досить! Ділимось думками і враженнями. Плянуємо, як розгорнути працю, як добитись успіхів, як осягнути 10 тисяч членів, як перевести кампанію у приєднуванні нових членів . . .

Доїжджаємо до Торонта. Хоч і втомлені то думка, що особиста зустріч і виміна думок — є єдиним доцільним і найважнішим лучником та запорукою успіху.

В. Ділюк
обласний організатор УНС на Східню Канаду

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ОГОЛОШЕННЯ

Для скріплення організаційної праці Відділів та Округ УНСоюзу, з метою успішного закінчення цьогорічної кампанії й дальшого збільшення числа членів УНСоюзу на нових 6,000 членів, у місяці ЛИСТОПАДІ 1966 р. відбудуться

ОКРУЖНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

НАСТУПНИХ ОКРУГ:

ДЕНЬ:	МІСЦЕВІСТЬ:	ДОПОВІДАЧІ:
20 ЛИСТОПАДА (неділя):	**БОСТОН** Заля Православної Церкви св. Андрія 24 Orchard Hill Road Jamaica Plain, Boston, Mass. Початок о год. 2:00 по пол.	ЯРОСЛАВ ПАДОХ гол. секретар АННА ЧОПИК гол. радна
	НЮ ГЕЙВЕН Церковна Заля 567 George Street Початок о год. 4:00 по пол.	ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ гол. касир МАРІЯ ДЕМИДЧУК гол. радна
26 ЛИСТОПАДА (субота):	**НЮАРК** Український Народний Дім 140 Prospect Avenue Irvington, N.J. Початок о год. 7:00 веч. (після закінчення секр.-орг. курсу)	ВОЛОДИМИР СОХАН заст. гол. предсідника ЯРОСЛАВ ПАДОХ гол. секретар АННА ДУБАС, гол. радна СТЕПАН ГАВРИШ гол. радний і обл. організатор

СОЮЗОВЦІ! Наша мета: стотисячний УНСоюз. Допоможіть її здійснити скріпленою й систематичною працею.
ГРОМАДЯНИ! Станьте членами УНСоюзу й разом з його 87,000 членами допомагайте розбудовувати наші національні та господарські цінності.
Тільки у великій громаді можливі великі досягнення!

ЧОТИРНАДЦЯТЬ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАД У ЗДА СКЛАЛИ ПО 1,000 АБО БІЛЬШЕ ДОЛЯРІВ НА НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК

Наближається кінець року а з ним і збірки національного датку. Досі, точніше до кінця місяця жовтня 1966 р. 14 громад склали по тисячці або більше долярів на національний даток за цей рік. Коли зважити, що число таких „тисячних" громад у минул. році як-не-як дуже успішному під оглядом збірки національного датку, було лише 18, подане вище число має дуже оптимістичне значення. Можна сподіватися, що до нього приєднається ще ряд інших громад та що в цім році буде більше громад із такими поважними сумами.

Цікавим деталем цього змагання поміж нашими громадами, хто з них на цей рік стане фінансовим першуном УККА, можна рахувати те, що на чоло змагання висунувся Ню Йорк, на задній плян відсунувши багаторічного першуна Філядельфію. Зі своїми кругло шости тисячами дотеперішньої збірки на народний фонд, великий Ню Йорк перевищив здобуток Філядельфії на рівно 350 долярів. Сума, очевидно, як на ці дві великі метрополії, така невелика, що годі наперед згадати, яка доля чекає ці дві громади. Кращий збірковий апарат та запал збирачів національного датку, а ще до того й темп збірки, вирішать не тільки це змагання між передбаченими двома першунами збірки, але й поміж іншими громадами, які змагаються за інші почесні місця на почесній листі головних платників національного датку, та й щодо цих двох перших місць не можна мати абсолютної певности, як це було в минулих роках, бо Філядельфія й Ню Йорк придбали нового конкурента у меншій громаді, але з великими амбіціями та з дуже відданими УККА діячами й не менше діловими людьми а саме в громаді Дітройту. І вона в жовтні перейшла велику границю п'яти тисяч збірки, тільки на триста долярів поступившись, стільки років переможній Філядельфії. Дальша наполеглива праця Дітройту може зробити небувалу досі за 16 років існування УНФонду несподіванку та їй віддати першенство в цьому шляхетному змаганні.

До „великих" у змаганні в збірці національного датку раніше належав також великий український центр Шикаґа. В минулих роках Шикаґо держалося в тіні Ню Йорку й Філядельфії, а навіть в 1965 році примістилося вже на четвертому місці після Дітройту. Але можливостей Шикаґа ніколи не можна переціняти. Два останні місяці збірки можуть і в цьому випадку принести велику несподіванку, яку, до речі, не від сьогодні, заповідають діячі цього великого й живого міста.

Також великим невідомим є деякі менші громади, які в минулому році вибилися на дуже почесні місця, поруч великих наших метрополій, от згадати б невелику, але заслужену громаду Янґставну, яка в минулому році зайняла подивугідне п'яте місце із майже 4,000 долярів збірки. В цім році чомусь припізнилася збірка у цій гарній громаді, але годі сумніватися, що вона буде в час переведена. Подібне можна сказати й про нашу найдальше на захід висунену патріотичну і чималу громаду Міннеаполісу з її сіямським братом Ст. Полом. І тієї громади, яка минулого року придбала кругло дві тисячі долярів датку, не знаходимо ще поміж нашими „тисяцькими".

Поміж великими несподіванками цьогорічної збірки слід назвати громади, які за перших десять місяців цього року зібрали більше, або бодай дещо більше, як за ввесь минулий рік. Першим й незрівняним досі випадком є вже в цій статті прославлений Дітройт, який зібрав в цім році вже 1,150.00 долярів більше, як за цілий минулий рік. До подібних випадків можна зарахувати громаду Лорейну, яка вже переступила свій минулорічний контингент, а слід знати, що Лорейн, одна з найменших українських громад, належить від ряду років до найкращих і найжертвенніших платників національного датку. Чи не в єдиному Лорейні, ще до ухвали останнього Конгресу УККА, панувала засада й громадський закон, що кожний обов'язаний вплатити на даток одноденний заробіток. Громади Гартфорду й Балтимору вже майже досягли минулорічні здобутки. Від цих прикладних громад можна сподіватися в ці два останні місяці ще значних досягнень.

Внизу подаємо нашу „велику" чотирнадцятку громад та суми зібраного ними національного датку по кінець жовтня ц. р.:

1. Ню Йорк: Метрополітальний Ню Йорк	$4,940	
Бруклин	$1,012	$5,952
2. Філядельфія		$5,609
3. Дітройт: Метрополітальний Дітройт	$2,747	
Гемтремк	$2,560	$5,307
4. Шикаґо		3,986
5. Ньюарк і Ірвінґтон		2,667
6. Джерзі Ситі (в цім $1,500 від централі УНСоюзу)		2,614
7. Гартфорд		1,980
8. Клівленд		1,712
9. Лорейн		1,650
10. Боффало		1,533
11. Балтімор		1,335
12. Рочестер		1,245
13. Сиракюзи		1,220
14. Ню Гейвен		1,035

Відома річ, що останні два місяці традиційно належать до найкращих збіркових місяців року. Тому слід сподіватися, що у всіх громадах, великих і малих, скріпиться збіркова акція та що наше громадянство, п о р я д к у ю ч и під кінець року свої справи, пригадає собі на національний даток та його, не дожидаючи останніх днів року, можливо скоро вплатить збирачам, чи прямо перешле своїм Відділам УККА або до централі. І такі посилки йдуть на рахунок даної громади. Треба вірити, що цьогорічна, збільшена грошова допомога УККА дасть йому змогу скріпити свою працю та виконати ряд намічених акцій і видань, які з браку фондів, здавна ждуть на свою реалізацію.

Ярослав Падох
касир УККА

ЖІНОЧИЙ ГЕРОЇЗМ У КАНАДІ

Не думайте, що жіночий батальйон поїхав до В'єтнаму і здобув багато перемог, або врятував сотні поранених, чи ще щось. Ні, не батальйон, а всього 5 жінок доконали, дякуючи сильній волі і любові до музики, — видання плити з творами покійного (1961) композитора Миколи Фоменка.

Я зову це героїзмом тому, що ми, українці, – нація, яка не інтересується своїми живими талантами, нація, яка узнає про них лише із некрологів. Це лише другий приклад в історії укр. амер еміграції. Першу треба згадати пані Ольгу Калимон, яка одна, власним коштом, видала в Шикаґо плиту із творами Миколи Лисенка. Ця плита ще не розкуплена.

Легко сказати — видати плиту, а ось вам канадійська історія: успіх, який мала пані Оксана Бризгун - Соколик, тоді ще студентка торонтського університету, при виконанні творів М. Фоменка, спричинила жалі слухачів, що така гарна музика залишається незнаною, сумна правда на практиці, що в амер. муз школах і бібліотеках нема і згадки про укр. музику взагалі. Ці патріотичні поривання видвигають ідею видати плиту з музикою Фоменка, тоді ще живого. В 1960 році ініціятивна група видала відозву про підписку на плиту і внесла першу сотню „на щастя". Передплата дала 365 дол. 73 особи на Канаду і ЗДА І це, як твердять знавці серед „наймузикальнішої" нації світу! Робились чайні вечори, імпрези, продавали картки роботи пані Ніни Мудрик-Мриц, учні пані Оксани поставили оперету Безкоровайного „Червона шапочка" і чистий дохід -- 99 долярів дали на плиту. Мистець М. Левицький подарував для льотерії свій образ і виконав обкладинку, інж. Лев Пилявський виконав безкоштовно всю фотографічну працю, були пожертви по 50 дол. і менші — коротко і гумористично кажучи, — ці українці відхилились від генеральної лінії байдужности і діяли як скажемо, як інші народи. Зате американці (Нюйоркська симф. оркестра) не нідхилились і взяли 3 233 дол. На продукцію прийшлось взяти позичку в 1,000 дол. Хтось буде їх сплачувати. Перша тисяча, поки що, коштує 4,562.63 дол. Я зупинився на цій історії докладно, щоб люди бачили, що коштує маленька плита, яку вони, надіюсь, куплять хоч тепер, і яка дасть чисту високомистецьку радість в кожну сім'ю, підвищуючи культурний рівень так дорослих, як і дітей. Виконавці програми, наміченої самим композитором, – всі високого рівня артисти і всі зробили свою частину роботи безкоштовно. Слухайте цю плиту не один раз, вслухуйтесь в її глибокий зміст, в правдиву людяність мелодій; перевіряйте свою душевну „антену", ширина якої визначає вашу музикальність і інтелігентність. Я не буду нав'язувати вам мої особисті враження від програми і виконання. Все, що на плиті — на високому рівні і заслуговує на увагу слухачів всіх категорій — від споживачів „укр. танго" і до любителів оркестрової і оперової музики. Між іншим, це перша плита, де використано проф. симф. оркестру, яка і запалила фінансово всю справу видавництва. При кожній плиті є листівка з біографією М. Фоменка і коментарі до кожного твору українською мовою, а на самій плиті показник в двох мовах і нарешті список п'ятьох героїнь, що 5 років боролись і побороли: членів ініціятивної групи: Оксана Бризгун-Соколик піяністка і співачка, муз. факультет університету в Торонто; Олександра Копач директор курсів українознавства в Торонті; Ніна Мудрик-Мриц – поетка і малярка в Торонті; Іванна Яців – вчителька модерних мов в Торонті.

Честь їм і слава за роботу, жертви і терпіння. Та жаль що нема їхніх імен і портретів на обкладинці.

В. Шуть

„ЯРМАРОК" СУА В НЮ ЙОРКУ

Багато днів уже не лишилось до довго очікуваної та багатьма бажаної події. В неділю, 20-го листопада, 83-ій відділ Союзу Українок Америки відкриє для нашого суспільства надзвичайний ярмарок. Ярмарок відбудеться в домі ветеранів, при 33 схід, 7 вулиця у Ню Йорку, від 9-ої год. рано до 3-ої год. по полудні.

Подія ця буде оригінальна. Ціллю її є сповнити мрії та бажання дитини. Ярмарок є лише один з багатьох більш чи менш знаних проєктів 83-го відділу СУА, завданням якого є виховання дитини в українськім дусі. 83-ій відділ ще молодий, недавно відсвяткував другі уродини, але вислід його праці свідчить про його почуття відповідальности.

Над питанням, як найкраще передати українську традицію нашим малятам, треба добре застановитися. Дорослий почує, чи прочитає в книжці, але дитина мусить щось побачити, та мати його біля себе, поки воно стане для неї рідним. Як краще передати любов до нашої вишивки малому дівчатку, як не через ляльку в народнім строю. Ляльку вона положить до візка на вишивану подушцину і накриє ковдрою, теж вишиваною. Невтомні руки членок 83-го відділу шили і вишивали ці речі з посвятою, бо вони самі матері.

Для малого хлопчика членки 83-го відділу створили цікаві гри, при яких він навчиться багато про свій нарід і край. Річ, яку не можна купити в ніякій крамниці, а саме клецики з українською азбукою, буде справді бажаним додатком до забавок для дитини. Вишивані сорочки для дівчаток і хлопців, фартушки, чудовими взорами випрацьовані дитячі суконки — все це можна буде оглядати та купити на ярмарку. Теж будуть на продаж барвисті, ручно роблені прикраси на ялинку.

Членки 83-го відділу передбачають, що час переведений на ярмарку, буде приємний.

Щиро проситься всіх прибути на ярмарок, пооглядати і, купуючи речі, показати своє довір'я до праці, яку виконує 83-ій відділ СУА

М. Б.

ДЛЯ ЖІНОК

Львівська шкіряна фабрика готує близько півсотні зразків нових жіночих торбинок, оздоблених орнаментами народів Совєтського Союзу, – повідомляє „Радянська Україна" з 21 жовтня.

ПЛЕМІННА ДУХОВІСТЬ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

різними ворожими окупаціями, але й під ворожим диктатом. Тут, на еміграції, ми потворили й творимо своєрідні „окупаційні зони" – „оселі". В цих оселях плекається племінна духовість. Підіть на не свою оселю. Там вас не з'їдять. Але ви там напевно не будете чутися вдома, між своїми. Ви будете там чужими. Чи не тому також на всяких спільних конвенціях ми не знаходимо спільної мови?

З „духом осель" ми приїхали й на конвенцію УККА – взаємно чужі, настороженні один до одного, недовірливі, нетерпимі. Тому там не мали ваги аргумент, добра воля, апель до української єдности. Люди з племінною духовістю знають і визнають тільки племінну єдність.

Ці рядки написані не для критики, не для злосливої полеміки, але для того, щоб ми призадумалися над порушеною в них проблемою – нашою „племінною" духовістю і тими наслідками, які випливають з такої духовости. Я був би щасливий, якби не мав рації. Бо спільна молитва до спільного Бога є наказом часу.

Головна Управа ОбВУА прийняла низку важливих постанов

Філядельфія. – В суботу 12 листопада ц. р. відбулось тут під проводом д-ра В. Галана засідання Головної Управи Об'єднання бувших вояків українців в Америці, на яких принято низку постанов у справах святкування 50-річчя відродження українського д е р ж а в н о г о війська в 1967 році, — підвищування військових ступнів, зміни свого статуту й ін. Рішено порозумітись з усіма іншими українськими комбатантськими організаціями щодо спільного з'їзду задля відсвяткування 50-их роковин постання самостійних українських збройних сил. В найближчому часі відбудеться теж засідання Видавничо - редакційної Комісії в справі книжкових видань з нагоди 50-тиріччя великої української національної революції. Підтверджено теж одностайно прийняту вже давніше на двох з'їздах ОбВУА постанову проти підвищування військових ступнів колишніх вояків військових формацій, які перестали існувати кількадесять років тому, та ще й проти стосування у цих підвищуваних критеріїв і метод, які створюють фермент в комбатантських рядах.

СПОРТ

редагує В. СОХАН

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

„Чорноморська Січ", Нюарк — „Ромв", Петерсон, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в неділю, 20-го листопада о год. 2.30 по полудні на грищі Айронбавнд при Вільсон евню в Нюарку, Н. Дж.

УСК Ню Йорк — „Блю Стар", Ню Йорк, футбольні змагання з циклу гор за Чашу ЗДА відбудуться в неділю, 20-го листопада о год. 2-ій по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці та 31-ій евню в Коледж Пойнті, Н. Й.

„Тризуб", Філядельфія — „Тайґерс", Бостон, мистецькі змагання Американської Футбольної Ліги відбудуться в неділю, 20-го листопада о год. 2.30 по полудні на грищі Челсі Стадіону в Челсі, Масс. біля Бостону.

„ТРИЗУБ" — „ГЕЛЛЕНІК" В ДНІ ПОДЯКИ В АТЛАНТІК СИТІ

Футбольна дружина „Тризуба" з Філядельфії, чотирократного чемпіона ЗДА, розіграє також і в цьому році в Дні Подяки показові товариські футбольні змагання на критому грищі просторої Конвенційної Ґалі в Атлантік Сиֳті, Н. Дж. Цьогорічним суперником „Тризуба" у цих змаганнях буде грецька дружина „Гелленік", яка тепер займає перше місце в показнику „Великої Десятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу. Ця зустріч відбудеться в четвер, 24-го листопада, в Конвенційній Ґалі на Бордвоку в Атлантік Сиֳті о год. 6-ій вечором.

УСТ РОЧЕСТЕР ВІДПАЛО ВІД ДАЛЬШИХ ГОР ЗА ЧАШУ ЗДА

Футболісти УСТ Рочестер потерпіли поразку у змаганнях другої рунди гор за Чашу ЗДА із Італійсько-Американським СК вислідом 1:2. Стрільцем одиноких воріт для УСТ Рочестер був Ігор Кутинський. Після цієї програної УСТ відпало від дальших гор за Чашу ЗДА і тепер ще лише змагатиметься за першість і чашу північно-західньої частини стейту Ню Йорк.

— о —

КОШІВКОВІ ПЕРШОСТІ УСЦАК ВІДБУДУТЬСЯ 26-ГО ЛИСТОПАДА

За вісім днів відбудуться в Клівленді небуденна спортова імпреза - перші в історії Української Спортової Централі Америки і Канади українські кошівкові першості юнаків і чоловіків. Ініціятор цих першостей УСК „Львів" сподівається широкого відгуку серед кошівкарів і позитивної реакції проводів клюбів, тому й очікують організатори цієї імпрези участи поважного числа команд.

Коли зважити, що кошівка є масовим і популярним спортом в американських школах, то підшукання українських змагунів і зорганізування їх у змагові дружини не повинно бути надто складною справою.

Турнір кошівки відбудеться в суботу, 26-го листопада в залі St. Joseph High School, 18491 Lake Shore Blvd. Початок змагань визначений на год. 1-шу по полудні. При більшому числі дружин - учасників турнір буде продовжуватись теж в неділю, 27-го листопада в залі Cathedral Latin School — 2056 East 107th St. Дружини переможців одержать нагороди: грамоти УСЦАК і мандрівні трофеї. Найвизначніші змагуни турніру обох вікових груп одержать індивідуальні трофеї. Зголошені учасники мають вплатити вписове в сумі $ 10 від кожної дружини. На закінчення турніру передбачена зустріч товариські змагання між збірними українців та литовців.

З огляду на недалекий вже реченець міжнародної зустрічі українців з литовцями було б побажаним, щоб наші кошівкарі та проводи клюбів поцікавилися цим кошівковим турніром та вислали на нього свої дружини.

С. Маланчук
Спорт. Реф. УСЦАК

— о —

УСК — „БЛУ СТАР" 4:4

Ню Йорк, 6-го листопада. — Ці товариські змагання влаштували обі дружини „Великої Десятки" для тренінгу і випробування нових змагунів. УСК пробував нового змагуна Давича з „Гайдука", Югославія. Граючи проти вітру, УСК застосував подачі горою і втратив двоє воріт. В тому часі „Блю Стар" був швидший і далекими стрілами з вітром непокоїв резервового воротаря УСК-у Варварюка, який не чувся певно, мабуть через свою довшу перерву у грі на воротах. Тому противникові вдалося без труду здобути в цій зустрічі четверо воріт. В другій півгрі змінилося обличчя гри. УСК-івці домінували на грищі, маючи за собою вітер, і пересиджували постійно на половині противника. Однак гра могла бути кращою, коли б оба крилові держалися своїх позицій, а не тяготіли до середини, де тільки створювали скупчення змагунів. Перекидані м'ячі на крила часто не находили там нікого і попадали на „авти" або до ніг противникам, які започатковували тоді атаки на наші ворота.

В нападі виявився добрим Босняк, в якого була значна поправа форми та будування гри. Новий змагун з Югославії Давич, хоч і був автором перших воріт на 48-ій хвилині, не доказав своєї вартости і не дорівнював співзмагунам. Другі ворота здобув Босняк на 56-ій хвилині з подачі Сіоні, треті — Н. Янґ, який добив кутовий стріл Вільсона на 65-ій хвилині, а четверті — Мек Кулей з пробою на 73-ій хвилині. Треба зазначити, що Н. Янґ надто часто виходив задалеко до переду, і тоді противники використовували наші ослаблені дії. Це мусів надробляти жертвенний Бредлі.

І. Дзядів

— о —

ВІСТІ „ЧОРНОМ. СІЧІ".

„Ч. Січ" (аматори) — „Вісла", Пассейк 3:0

Пассейк, 6-го листопада. — Аматорська дружина „Ч. Січі" здобула другу важливу престижеву перемогу над польським клюбом і закріпилася в першій чвірці Прем'єр Дивізії стейтової Шейфер Ліги, групі зложеній з 10 дружин. Ворота для „Ч. Січі" здобули: Чапля, Бакун, Залеський. Склад „Ч. Січі": Пасічинський, Мелюх, І. Паньків, Гординський, Павлишин, Гой, Береза, Чапля, Канайда, Бакун, Залеський, Галий і Гозій.

„Ч. Січ" гратиме на Стадіоні Вілліямса в Елизабеті

Вже 27-го листопада відбуде „Ч. Січ" змагання за мистецтво АФЛіґи з „Н. Й. Інтер" дружиною на справжньому стадіоні в Елизабеті, відомому в минулому як Вілліямсфілд. На цьому стадіоні відбуватимуться частіше важливіші гри „Ч. Січі", в тому й зустріч із Збірною Бермудів, яка прибуде до ЗДА на турне на весну 1967 року.

— о —

„ЛЕВИ" — „ГАНЗА" 0:1

Шикаґо, 13-го листопада. — „Леви" розіграли з німецькими футболістами „Ганзи" фінальні змагання за Чашу Стейту Іллиной, якої фундатором є сьогодні вже старенький дідусь д-р Петро Піль. Змагання за цю чашу почалися ще в березні і в них початково взяли участь 26 дружин стейту. За час свого 17-річного існування „Леви" були вже раз володарями Чаші д-ра Піля в 1956 році після фінальної перемоги 2:1 над польськими „Орлами". В цьому році „Леви" перемогли по дорозі до фіналу Литовський СК в елімінаціях з вислідом 3:1, „Фіхте Раме" у чвертьфіналі 3:1, „Кікерс" у півфіналі 5:3 і щойно у фіналі потерпіли поразку із „Ганзою", яка стала вперше першуном стейту.

Цьогорічний фінал гор за Чашу д-ра Піля був переданий на телебаченні в п'ятому дні після змагань. „Леви" виступили до змагань з ослабленою лінією нападу без Кампоса і Полюховича, брак яких був замітний. „Леви" мали замітну перевагу над „Ганзою", доказом чого було відношення кутових ударів 5:1 в користь „Левів". Але дружина „Левів" вела свої наступи забагато серединою поля і при цьому мало та слабо обстрілювала ворота суперника. В першій півгрі „Леви" програвали декілька догідних стрілових нагод. Після перерви знов були перестріли воріт „Ганзи" на 55-ій, 65-ій і 75-ій хвилинах гри. Одинокі ворота для „Ганзи" здобув Альберт Кесслер на 70-ій хвилині зустрічі, використавши неувагу оборони „Левів", при чому цей стріл міг був воротар Банах оборонити. Здобувши ці ворота, „Ганза" перейшла до тактики гри на час. Суддював змагання Дінґеш, а лінійними суддями були Орест Галів і Кірінч. Глядачів близько 1.000.

Склад „Левів": Банах, Медина, Еліяшевський, Бульба, Крат, Скороход, Нога, Руїз, Дойле, Санторо, Дижурко і Іваник.

„КРИЛА" — „ШВАБЕН" 1:0

В змаганнях першої рунди гор за Аматорську Чашу ЗДА в неділю, 6-го листопада сумівські „Крила" перемогли 1:0 „Швабен" і цією виграною закваліфікувалися до стейтового чвертьфіналу. Одинокі ворота для сумівської дружини здобув Фурґаль. „Крила" грали ці змагання у відмолодженому складі.

Петро Головатий

— о —

„ЛЬВІВ" — КЛІВЛЕНД У ДРУГІЙ РУНДІ ЧАШІ ЗДА

Клівленд, Огайо. — Місцевий УАСК „Львів", що про його здобутки в цьому сезоні було аж занадто тихо (були навіть побоювання щодо дальшого існування репрезентаційної дружини футболу цього клюбу . . .) — нагадав про себе перемогою 2:1 (1:0) над Німецькою Централею в першій рунді гор за професійну Чашу („Овпен Кап") ЗДА.

Змагання відбулися 13-го листопада на грищі Бруксайд Парк, у Клівленді. Героями дня були стрілець обох воріт Сантос і воротар Микола Шкурко.

В пунктових грах за чемпіонат місцевої Ліги „Львів" (не враховуючи одної гри, яка має бути повторена), з пунктами 11:25 і воротами 43:58, на одинадцять дружин учасників зайняв сьоме місце, маючи зараз за собою сумівську „Скалу" (яка в час складання тогочасної табелі мала ще до відіграння двоє змагань), із пунктами 9:21 і воротами 32:63. Чемпіонат здобули Донав Швабен.

Старші юньйори „Львова" мають ще грати змагання з Донав Швабен. Від висліду цих змагань і від висліду останніх змагань „Скали" залежить, котра з цих двох українських дружин здобуде друге місце за ровесниками з Донав Швабен.

Молодші юньйори „Львова" у своїй групі ясно й недвозначно здобули віцечемпіонат (друге місце) — знов же за дружиною Донав Швабен.

О. Гайський

— о —

„ТРИЗУБ" — „Н. Й. ІНТЕР" 5:1

Філядельфія 13-го листопада. — Ворота для „Тризуба" здобули: Ферейра сильною „бомбою" на 27-ій хв.; Бенітез після знаменитої комбінації цілої лінії напасників на 39-ій хв.; Бенітез із подачі Ферейри на 43-ій хв.; Бенітез, перейшовши кількох оборонців противника на 55-ій хв.; та Бенітез знов після блискучої загри Макаріон — Ферейра на 57-ій хв. „Інтер" здобув ворота на 82-ій хв. зі стрілу Квісроля.

„Тризуб" заграв одні із своїх кращих змагань у лінії напасників. Дуже добре, як звичайно заграв Ферейра і велику зміну на краще виявив Бенітез. Макаріон був швидший як звичайно, але він ще повинен втратити 10-15 фунтів ваги.

„Тризуб" випробував у цих змаганнях англійського змагуна Боне. Боне задебютував, що правда, не на своїй позиції, бо він сам оборонець, а заступив на 58-ій хв. Ферейру. Та немає сумніву, що у найкращому випадку його місце на лавці.

Я. Татомир

ЧЕРГОВИЙ УСПІШНИЙ ВИСТУП ХОРУ „ДНІПРО"

Джаспер і Бенф в скелястих горах Алберти притягають туристів увесь рік, зокрема літом, своїм преґарним положенням. Тому і відбуваються тут з'їзди науковців, лікарів, різних професіоналістів з цілої Канади, поєднуючи корисні наради з приємним побутом серед гір. З тих теж причин відбувся у Джаспер цьогорічний з'їзд видавців щоденників Канади від понеділка 18-го вересня до суботи. На закінчення з'їзду виступив відомий головічий хор „Дніпро" з Едмонтону, під орудою свого диригента Романа Солтикевича, в четвер, 22-го вересня о год. 9-ій вечором у готелі „Джаспер Лодж". У першій половині програми хор відспівав такі пісні: „Вперед", марш В. Божика; „Ти до мене не ходи" — народня пісня; „Сонце гріє, вітер віє" — Т. Шевченка, муз. П Потапенка та „Ой сусідко, сусідко". Крім того танцювальний ансамбль „Шумка" виконав два танки. Другу частину концерту хор „Дніпро" започаткував піснею „Закувала та сива зазуля" — муз. П. Ніщинського (соліст Орест Богонос); „Над Прутом, у лузі" муз. В Матюка; „Ой дівчино, шумить гай" — муз. Гр. Китастого і в'язанку пісень „Занадився журавель" з тим, що під час останньої пісні виступили щераз з танком танцюристи з „Шумки". Концерт пройшов з повним успіхом і приявні видавці з дружинами, а між ними прем. Меннінґ, теж з дружиною, не тільки що не щадили голосних оплесків по кожній пісні, але й ще влаштували співакам з хору „Дніпро" та їхньому заслуженому диригентові Р. Солтикевичеві і танцюристам бурхливу овацію і повстанням з місць за мистецьку насолоду, змушуючи хор до двох наддатків: „Ой зза гори тай із за лиману" — П. Демуцького і „Коломийка" А. Гнатишина (солістами виступали: І. Хома і Гр. Прокопчук). Фортепіяновий супровід спочивав у руках талановитої піяністки Петрусі Линковської, яка закінчила студії в консерваторії в Торонті і в університеті Алберти. З ґратуляціями і словами признання виступили: прем'єр Алберти Е.Г. Меннінґ. „На сході Канади дають свій вклад у культуру французи, на заході — українці", казав видавець англомовного щоденника в Едмонтоні „Ди Едмонтон Джорнал" Безил Дін, який саме запросив хор „Дніпро" й уможливив йому виступ перед видавцями щоденників Канади. Він казав, що „це найкращий вечір у мойому житті". Предсідник з'їзду, до речі француз, казав, що „це одна з найкращих програм". По концерті гостили співаків хору „Дніпро" з диригентом і танцюристами вечерею, після чого вернулись до Едмонтону спеціяльним поїздом з 4-ох спальних ваґонів (до Джаспер їхали окремим ваґоном) і в п'ятницю могли піти до праці.

М. Х.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 19 ЛИСТОПАДА 1966 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори членів 397 Відд. о год. 3-4:30 по пол. в домі Т-ва Укр. Амер. Горожан, 847 Н. Френклін вул. Збирання чл. вкладок в дільниці Лоґан: 18 листопада від год. 7-8:30 веч. в домі ЗУАДК-у, 5020 Олд Йорк Рд. В околиці 24 вул., 19 листопада від год. 11-12 дня в домі Кред. Кооп. „Самопоміч", 856 Н. 24 вул. Проситься вирівняти залеглі чл. вкладки. — М. Нич, секр.

НЕДІЛЯ, 20 ЛИСТОПАДА 1966 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Б-ва св. Василія — 339 Відд. о год. 3-ій по пол. в домі Української Громади при 3322 П. Лавренц вулиці. Проситься членів прибути та вирівняти членські внески. С. Лупацій, секр.

ТАРЗАН, ч. 5721. Зловісна тінь!

Мавполюд обережно йшов пішки по сніговім плоскогір'ї. Незабаром почорніло небо . . .

Почав падати сніг . . . Це був зловісний вступ до небезпек, що мали надійти.

Нагло він затримався. Темний обрис чогось маячив у віддалі . . . Якась річ страшливих пропорцій!